

ISSN 0132-1307
2012-0110333

საგჟოთა სელოვნეჰა

8

180 /
1983/3

1983

საქართველოს სსრ კულტურის სამინისტროს
შოველთვიური ჟურნალი

ევალება ქ. პარიზში გამოფენისათვის მოსკოვში ექსპონატების ჩატანა. როგორც იმდროინდელი პრესა იტყობინება, გამოფენა პარიზიდან უნდა გადატანილიყო ლონდონსა და ამერიკაში.

1933 წელს ნიკო ბადრიაშვილს ირჩევენ თბილისის საბჭოს პრეზიდიუმთან არსებული ისტორიულ და ხელოვნების ძეგლთა დაცვის კომიტეტის წევრად.

1937 წ. გაზ. „კომუნისტი“ თავის ფურცლებზე წერს, რომ „თბილისის ისტორიის მცოდნეს და საარქივო დოკუმენტთა მკვლევარს თბილისის კომუნალური მუზეუმის დირექტორს ანხ. ნიკო ბადრიაშვილს დაგროვილი აქვს უამრავი ლიტერატურული მასალა თბილისის ქუჩების ისტორიისათვის“ და მართლაც, ნიკომ შეძლო მეცნიერული სიზუსტით, შთამბეჭდავად აღეწერა ისტორია დედაქალაქის მრავალი მნიშვნელოვანი პროსპექტისა, ქუჩისა თუ ჩიხისა.

გულმოდგინედ სწავლობდა რა ძველი თბილისის შესახებ არსებულ წერილობით წყაროებსა და დოკუმენტებს, ზეპირ გადმოცემებს, ტოპონიმისა და უცხო მწერალთა ცნობებს, თავის მხრივ, ნიკო ბადრიაშვილი ამდიდრებდა ქართველ თუ მოძმე ხალხთა სულიერ კულტურას. ნ. ბადრიაშვილს გამოქვეყნებული აქვს 36 ნარკვევი და რამდენიმე კაპიტალური შრომა.

ნიკოს ხელი და გონება „საქკინოს“ საქმიანობასაც მისწვდა. მისი კონსულტაციით გადაიღეს კადრები კინოფილმებისათვის „არსენა“, „ძველი და ახალი თბილისი“, „გიორგი სააკაძე“ და ლენინგრადის ფილმებისათვის „ბუშკინის მოგზაურობა არზრუმში“, „ლერმონტოვი კავკასიაში“.

„ღვაწლმოსილი“ მოღვაწე და მეკლევარი ნ. ბადრიაშვილი გარდაიცვალა 1961 წლის 16 აპრილს.

ს ა ჯ ო თ ე ხ ე ლ ო ვ ნ ე ჯ ა

№ 8. 1983 წ.

ალექსანდრე შალუტაშვილი

კ ა ტ ა ს ტ რ ო ვ ა

(ტრაგედული ფარსი 3 მოქმედებად)

მოკამედი . პირები

- კოკი — დიდი შეებრტყილი ბერიკაცი.
- ახტამ — მისი მეუღლე, მისივე თავსაფრიალი ორეული.
- კოლიოშილინი — მათი უფროსი ვაჟიშვილი, სოლიდური თანამდებობის მამაკაცი, იმპოზანტური.
- ნანაშ — კოლიოშილიტის ცოლი.
- მეხიპა — კოკის უმცროსი ვაჟიშვილი, ჩალიჩშაისტი.
- სიწვილა — კაკაას მეუღლე.
- შალიპია — სოფლის ერთი ქუთასუხტა ადამიანი.
- ღემა — დამბლადაცემული, ღრმად მოხუცებული ქალი, თიქმის მუღამ სცენაზეა, უტყუო, მღღუპარე, უოფისმბილველი.
- ბეგლარი — კოკის მეზობელი.
- I მოკვალე
- არშაპა — ქალაქელი ხელოსანი
- მუშა — არშაპას მარჯვენა ხელი
- ოთბარი — კოკის ნათესაე.
- გეოლოგი
- ბეშანა
- აკაბონა
- აკაპია
- ბრიშაინი

მოკამედა აირველი

სურათი პირველი

შალიკია შტერი არლენივით უსტვენს — სტეპნით გაივლის ავანსცენას მუსიკის რიტმში, აკრუფს,

წამოიგდებს ბეჭეზე თეატრის ფარდას და გახსნის. მოჩანს სპექტაკლის ფარდა, ფარდაზე სოფელია გამოსახული, წინა პლანზე სახლებია, მდიდრული სახლები, ორსართულიანები; სახლების ავიანზე, ან ეზოში, ხის ჩრდილში, შესაძლოა ფანჯარაშიც, სახლის პატრონებს თავები გამოუყვით. თავი დილია, ტანი — დაბატული და მომცრო, შემწინებელი იზივრებიან თავიანთ საუფლოდან რაზობიანი კაცუნები. ავანსცენის ერთ მხარეს კოკი დგას და გეოლოგების დანაყოფიანი ლარტყა უჭირავს ხელში, მეორე მხარეს ახალგაზრდა გეოლოგია, რომელიც თეოდოლიტი იყურება.

კოკი. ჭე, ქენი სიყეთე, ჩამოვწყდი ფეხზე!
გეოლოგი. ცოტა კიდევ გაიჭირე, მალე მოვრჩები, კოკი ბიძია.

კოკი. გავიჭირე თუ არა. ეგ არის, დამაფასებო, გეოლოგი. შთამომავლობა დაგაფასებს, შთამომავლობა!

კოკი. პო, რა მოქარგული ავტობატორის ენა გაქვს... არ დეიქარგები, ბიძიო, შენ ცხოვრებაში, არა.

გეოლოგი. ცოტა მარცხნივ, ძია კოკი, ავაციდინო გაჭირვებულ ბეთანას ეენახს.

კოკი. ა, ბატონო...
გეოლოგი. კაოგია... სამშობლო ილოცებს ჩვენზე.

კოკი. ლოწუნგობის ასაკი კარგა ხანია დაეამთავრეს, ტყუილა ილღი თავს.

გეოლოგი. შემარცხენი ოპორტუნისტო, კიდევ მარცხნივ!

კოკი. მარცხნივ იუოს.

გეოლოგი. წყალი სიცოცხლის დედაა. ათასობით ჰექტარ ხბიოკ მინდვრებს ბალნარად და წალკოტად გადავაკცევთ.

კოკი. მაგი შენი ბრაიო არაა, ასაკი გაქვს ეგეთი, ასაკი ვალაპარაკებს. თითის სიმსხო მილით აპირებთ ათასობით ჰექტარის მორწყვას, უმარწვილო?!

გეოლოგი. ეს სასმელი წყალია, სარწყავი სოფლის თავზე ტუის პირებში გაგვევას... ცოტა წინ, კიდევ... ეხლა მარცხნივ, კიდევ მარცხნივ!
(ანასობაში კოკი მიადგება ერთ-ერთ მოსახლეს).

ბეგლარი. (კოკის) გეიწი იქით, გადაშენდი აქედან! არ გამაწვაროთ. ჩემ სახლზე აპირობთ მაგ გზას გატარებას? ვერ შეესწრებთ!

კოკი. ჩამ გაგაგოა, შენი

გეოლოგი. ცოტა კიდევ და ამ საქმესაც მოვრჩები. წამობრძანდი წინ, ბიძაჩემო, ეგრე... კიდევ... კარგია... ცოტა ზევით.

(ახლა მეორე მოსახლეს მიადგება კოკი)

კაპია. ფეხი არ გამოდგა წინ თუ არა მაგ ფეხს მოგამტრეც... მოწყდი აქაურობას, იუდა!

(ამ დროს გეოლოგს მუხლზე ბლოკნოტი დაუდევს და რაღაც ჩანისუნებს აკეთებს).

კოკი. რა სიკვდილმა გიციონა, კაპია. ვის ექადნები ბიჭო, შენ. კოკი ვარ, კოკი, აბა შემომხედ.

(მოკიდებს ცხვირში ხელს და დაუტრიალებს) ხომ არავინ გეშლები.

კაპია. შევაკედები ამ საქმეს, რაღაც დაგვოგავ იცოდ. მთელი ცხოვრება ამ სახლში ჩავყარე და ამას დავანგრევივინ ვინმეს?!

კოკი. გადამრცეს ეს ხაღლი! რა გინდა კაცო შენ, რამ ატებხა სამგლე გოქიეთ... ნაწაწაღარ სისხლს რატომ მიმღვრე?

კაპია. რალა მიინცდამაინც მე, რალა მე ამოხიჩემეთ, თქვე უღმერთოებო! გზის გასაუვანი ადგილი სხვაგან ვერ ნახეთ?!

(კოკი მიხვდა რაში არის საქმე).

კოკი. ამოგინემთ ხომ... ამოგინემთ კი არა, ის არ გინდა... საქმემ მოიხდინა ასე, საქმეს დასპირდა... იცი შენ ეს რა გზა... საიდუმლო, სტრატეგიული, სამხედრო მნიშვნელობისა; მე რა შემიძლია.

კაპია. შეგიძლია... არ დამწოგო, კოკი, წეიღე, რანდენიც დასპირდება ამ საქმეს, იმდენი წეიღე, ოღონდ გზა ააციღე ჩემს სახლს და ეზო-გარემოს.

(შეოლაღებდ დანარჩენი მოსახლენი, გვიშველე კოკი. ნუ დაგეღუპავს!).

კოკი. ჩუმად, ეს კაცი არ გამიციეთ... უსაშველსა მხოვთ... დაღუპულები ხართ... ვაი, რომ მეც მაგ დღეში ვარ, მეწობლებო, მეც... ხვალ შებინდდება თუ არა, უველამ ჩემთან მოყარეთ თავი. ეს რა ღლი დამკიდეთ კისერზე, ძნელია მეწობლებო ძალზე ძლიო.

გეოლოგი. დღეის საქმეს ამით მოვრჩეთ.

კოკი. ახლგაზრდა ხარ და გეშლება. შენ რომ საქმეს უწოდებ, მაგი შრომა და თანაც სახედრის შრომა (აერევენ ხელსაწყობებს და თან მასლათით მიღიან) საქმე, ჩემო ბიძიო, იცი რას ჰქვია?

ბეგლარი. კოკი... რას გვიპირებ.

კაპია. კაცო გვითხარი რამე, ასე უწუგეშოდ ნუ დაგვეყრი უვლი, კოკი!

კოკი. (მოსახლებებს) ხვალ, შებინდდება თუ არა... (გეოლოგს) აქეთ მომხედ ბიძიო, დეიმახსოვრე ჩემგან, საქმეზე და ფულზე ერთდროულად უნდა გეჭიროს ბელიცა და თვლიც. საქმემ ისეთი ფული თუ არ გაშოვინა, მის მოსალუნად რომ ძალა არ დაგჭირდება, რა თავში ვიხლი მასეთ საქმეს. ხომ ვარ სწორი?

გადან, გასელისას მეწობლები აღვიღავდებთან: "არ დაგეღუპო კოკი! უელი არ გამოგეჭრა, გვიშველე რამე"... კოკი! კოკი! კოკი!

ფარდა

სურათი მემორა

სოფლის პირობაზე კარგად გაწყობილი ოთახი, რომელიც ერთადერთი დეკორაციაა ამ პიესაში.

სოფლის ხალი შეუყრია კოკის, კედელზე სოფლის რუკა ეხიბა, რუკაზე შავი ხაზია გაყვებული, ხაზი სახლებზე გადადის, სახლებს სხვადასხვა ციფრები აწერია, რუკასთან ატმა დგას ჯოხით ხელში, მაგიდასთან კოკი ზის, წინ გლეხები სხედან.

ტ რ ი ფ ო ნ ა. უსამართლოდ სჭი, კაკი ბატონო, უსამართლოდ!

კ ა პ ი ა. დამეცქა ოჯახი, ეს უნდა კიდევ ჩემს გაჭირვებულ ცხოვრებას.

ბ ე ტ ა ნ ა. ვაიმე, ჩემო ვენახო!

კ ა პ ი ტ ო ნ ა. შე რაღა ვთქვა, შე კაცო? მშაპავულ ნაფუძვარს მიწასთან მისწორებენ!

ბ ე გ ლ ა რ ი. შენი ათას მანეთად ღირებული ვენახი აქ რა მოსატანია.

ბ ე ტ ა ნ ა. ვაიმე, ჩემო ტენახო!

ტ რ ი ფ ო ნ ა. აი, რას გეტყვით მეზობლებო, სოფლის გაჭირვება ყველაში ერთად უნდა გავიზაროთ, ყველამ უნდა გვიღოს თანხა.

ბ ე გ ლ ა რ ი. მართალია, სწორია!

ტ რ ი ფ ო ნ ა. რა არის კაცო მართალი?

ბ ე ტ ა ნ ა. ვაიმე, ჩემო ხენახო!

ტ რ ი ფ ო ნ ა. სწორად რომ არ ჩემის: გზა გაუკვანთა მთავრობას შუაგულ სოფელში და სოფლის ბოლოში მცხოვრებ იპოლიტე ხუჭურამ რად უნდა გიღებინა დღის შენი სახლის გადასარჩენი ფული.

ბ ე ტ ა ნ ა. არ გიღებინებს?! არ გიღებინებს და დავური ფული, მის სახლზე გადავტარებ გზას და მიყაროს მერე კავალი.

(ასტმა მიღის კოცისთან და რაღაცას ეჩურჩულუება, კოცი ხელს ატქნევს, ასტმა ძველ ადგილს უბრუნდება).

(შემოვარდება შალიკია შტერი. ბოლო სიტყვას მოკრა ყურია მიძებრება სკამებს წორის).

შ ა ლ ი კ ი ა. რისი გამტარებელი ხარ ბიჭო შენ, დედამწიფას არ ამჩნევიახარ. ვუი, ვუი, დეიღუპა მსოფლიო... ბოღინი მესობლებო, დიდი უსარმაზარი ბოღინი (შეჩინა კუთხეში მდგარი თეოდოლიტი. უკანვე გაბრუნდება, თან ბოღინობს), დაიღუპა მსოფლიო! (იყურება თეოდოლიტში) რა იქნა ი გეოლოგი, თქვენ წადგომრი რომაა, გაშა ქალაქში?!.. ღარივით ხახია. ამ ხაზის გამრუდებას ამირებ, ბიჭო შენ?! გედირიე.. გადარია ჩვენი სოფლის გაუთხოვარი გოგონები, სულ დაავი... დეიჭირე ე — ღარტა კოკი ბიძია... გამეჭვრევე დუღუღი და მივაყვლიტე: შუბლა ტუკისა მაგ შენ გეოლოგს, თახსირი, გაფუჭებული, უჭვრიტინებს ამ ღერბინდით მოკლევ კაბიან გოგონებს.

(კოცი წამოდგება, ჩაივლებს ყურში ხელს შალიკია; და აგდებს კარში) კოკი, კოკი ბიძია მომიტე ნაწელი, მომიტე დანაპირები ხანგალი...)

(შემოიხურავს კარს და გადაეცემა, ქდება ადგილზე, უცებ წამოვარდება და პირთამდე აღებს კარს).

კ ო კ ი. დაცდით სახლი... თქვენი დუხი არ იყოს აქნად... მაგის ჭკუისანი ხართ და მიყვით უკლებლივ ყველა.

(გაკრავს ხელს ჩემოდანს).

ბ ე გ ლ ა რ ი. დაწუნარდ შე კაცო!

ა ს ტ მ ა. როდემდე, როდემდე, კოლმუერნობის კანტორის წინ არ გყოფნით წყლის ნაყუა, აქ რომ გავგვიმართოთ ღაღაღი.

კ ა პ ი ტ ო ნ ა. ჩემს ქალბრას ცეც პატივი, კოკი, შენ იმედზე ვართ და წაქცეულ ხალხს ნუ დაგაპურტ, გულზე წიხლს (მიუხურავს კარს, მიყავს მაკრადსთან და დასცემა სკამზე). ახე შე კაცო... ამის ფახი ჩვენ

არაფერი დაგვიშავებია. ორიოდ კაცი დარჩა და ესტნიც დადებენ ფულს.

კ ა პ ი ა. გვიჭირს, გვიჭირს ბატონო... (საქრებულო). (პაუზა. კოცი დაკრავს მუშტს მაკრადზე).

ბ ე ტ ა ნ ა. ვაიმე, ჩემო ვენახო!

კ ო კ ი. წიადით ეს ფული და მომწუდით თავიდან!

კ ა პ ი ტ ო ნ ა. ნუ იშლი ნერვებს, კოცი ბატონო. ახტ მა. ნუ აუშლით და არ იშლის. (კოცი ხელს იშვერს. ასტმა ჭიქით წყალს მორბუნუნებს) შეეწირები ამ საქმეს, სამასი აქვს წნევა, გაზის ბალონს ხეოქავს სამასი წნევა. მომყავათ ამ კაცს და ეგ იქნება.

კ ო კ ი. (წყუნარად) მეზობლებო, მოკეთებო. ჩემო ნათესავებო, წადით და ვინც ეს საქმე უფრო იაფად მოვიგვაროთ იმას მიაკითხეთ.

კ ა პ ი ა. დადღუღებდით, ბატონო!

ბ ე ტ ა ნ ა. გვითხარი, ბატონო, რამდენია ჩვენზე?

ა ს ტ მ ა. ურუ ხართ, მარა, ვერც თვალში იხედებოთ?!

კ ო კ ი. უკანასკნელად ვლამარაკობ, უკანასკნელად გიმეორებთ, ფულს ერთი კაბიცი არ ხააკლდება. დეიწროს უნდა ბრძანება და სანდო ხალხის შუამდგენლობით შეიქმნას მთავრობის კომისია. კომისიამ მინისტრთა სამტოს მიერ მიღებული, მოწონებული და დაპტიკებული პროექტი უნდა დაიწუნოს. დასჯიან და სასახურებთან დახსნიან ძველი კამბისის ვტარებს. სასახისგებაში მიეცემა მთავარი დამპროექტებული, ეხე იგი, ეს ჩვენი გეოლოგი.

ა ს ტ მ ა. ექისრა, ექისრა ბატონო. ეხუმრებით ხალხი თქვენ ამ საქმეს.

კ ო კ ი. სხვანაზნები არ გამევა, მთავრობის წარალმა მილიონ ნახევარს გადააქარბა. მარტო პროექტი ნახევარი მილიონი დაქდა.

კ ა პ ი ტ ო ნ ა. მაღადეც, ამიო! რაფრა უძლებს მთავრობა ამდენ წარალ..

ბ ე ტ ა ნ ა. მაგისთანები უსარალია. გოუძლებს, გოუძლებს, ნუ გიღარდება შენ, მთავრობა ღონიერია.

კ ო კ ი. ისე ექნათ ეხლა ჩვენ: გავალ მე გარეთ და როცა დაამთავრებთ უბედობას, დამიძახებთ.

ბ ე ტ ა ნ ა. ვაიმე, ჩემო ვენახო!

კ ა პ ი ტ ო ნ ა. აჰ, კარგი ეხლა შე კაცო. ვიხუმრებთ რა მოხდა.

კ ო კ ი. სამასხარო და ხალაბუყო გევისტუმრე ერთი კაცი მე აქედან და მიგაყოლებ იმას თუ გინდა. უკანასკნელად გიმეორებთ: უნდა დაიწროს ვტრული დასახუთებული ახსნა-განმარტება. გაფრინებს ხალხი მსოკოში, შეათიხნოს საკითხი მაღალ ინსტანციებში, საკავშირო საგეგმო კომიტეტმა ახალი პროექტი უნდა ჩასვას და დააპტიკოს მიმდინარე ზეოწლეის ძირითად მიმართულებათა გეგმაში, საკავშირო ფინანსთა სამინისტრომ და სახელმწიფო ბანკმა უნდა გამოყონ საპროექტო სამუშაოებზე დაფინანსება, დამიტი, მოხდეს ზღერული ასიგნება, ტრუღული ჩასმა და სხვა ათასი რამ, როგორცაა — პირველში ჩასტებული საწუშაოების დემონტაჟი, მეორე — ცალკეული რეგონებისა და ტერიტორიული საწარმოო კომპლექსების განვითარების პროგრამების ნუსხის უკუგდება, მესამე...

ბეუანა. ვაიმე, ჩემო ვენახო!
 ბეგლარი. არ გინდა კოკი, გასაგებია.
 ასტმა. თუ გასაგებია, ძაღლის ყბა რატომ გამოგვაბით. რამდენჯერ უნდა გითხრათ, ათქერ, თუ ათასჯერ.

კოკი. წაიღე შერ ადგილზე (ასტმა დგება ჯოხით რუკასთან). მე თქვი და კიდევ გამეორებთ: თანხას ერთი კაპიკი არ დააკლდება. დღეს მიღის ჩემი მდგომარი თბილისში. დღეს თანხის ჩატანის უკანასკნელი ვადაა, ფული თუ არ მოუტანია ტრიფონს, კაპიას და ბეუანას, ჯობია თქვამდე დავიშალოთ და რა ზარალი მოგვათ, თანხის თავს დახარალებთ. (ასტმას) დაიწექ ასტმა „იწყებს“, ჯოხს აყოლებს შვე ხაზს) „სტოპ!“ — უკანმოუხედავად იძახის კოკი. ასტმა ჯოხის მოძრაობას აჩერებს და აწერია, კაპია, მაგ შენს სახლს და რა ღირს ეგ სახლი, თუ იცი?

კაპია. არა, სახლი მეტი ღირს, ვინ ოქერი და მამაძალი, მაგრამ... საქმე არ უნდა ღირდეს ასე ძვირად...

კოკი. გეძვირება, მა? (ასტმას) განაგრძე... „სტოპ!“ რა წერია?

ასტმა. ათასი!
 კოკი. ელამი ვარ, შე ეკვარძალი! სხვას ვეცით: ხები და შენ გიუფრებ? აწერია ათასი, არა, ბეუანა?.. გათხოვო სათვალე თუ ზედავ... მომდევნო სახლს რა აწერია? დავიჭერო ვერც შენ ხედავ, ტრიფონი? შემდეგ რომელ სახლზე გადაიხს შავი ხაზი?

ასტმა. ვაი, შვე მიწაში ჩავიდა ამ გზის დამპროექტებელი!

კოკი. რომელ სახლზე გადაიხს შავი ხაზი და რა აწერია მაგ სახლს, მეზობლებოო?..

ასტმა. ვუი, ვუი, ოთხი ათასი.
 (კოკის არ სიამოვნებს წინამწერია ცოლის პასუხი).

კოკი. ვისია სახლი? და იცით თქვენ ვინ უნდა გადაიხადოს ეს ყველაზე დიდი თანხა?

ასტმა. ჩვენია, ჩვენია კოკი! დამეცეა ოჯახი.

კოკი. უშეხდეთ, დაკვირდით, ნახეთ ერთი, არის სადმე ამოდენა თანხა?

ასტმა. არხად, არხად არ არის.

კოკი. ესე იგი. რა გამოიღის? გამოიღის, რომ მე ყუფილვარ ჩემი თავის მტერი, შემპლენია საქმის ნაკლებ ფასში გაკეთება თურმე და არ ვაკეთებ; ან ვარ გიფი, სულელი, გადარეული, ასეა ვითომ, დავიჭერო? არ არის ასე, იცით ეს თქვენ, იცით, მაგრამ არ იცით და არც გინდათ იცოდეთ ხალხის გაჭირვება, სასუთარ ცხვირს იქით ვერ იხედებთ.

ასტმა. სხვისი ჭირი ღობის ჩხირით, რა ექნათ, მეზობლებო, შეგვიძლია და არ ვაკეთებთ, ვინ ოხერი, ვინ მამაძალი იზამს ამას. საიდან არ შემოიპარე, რა არ ვუფხარით, მაგრამ ასე ვეთხრება: საქმე თუ გართულდა შეიძლება დამატყუაც დავებრდეთო.

კაპია. აჰ, რას ქვია დამატყუა, ცოტაა თუ. ტრიფონა. სულ არ გვინდა, ბატონო, გინდა გართულდეს და გინდა გამორთულდეს.

ასტმა. ე, მასე ვუფხარო მეც, არ გვინდა თქვა და დათქმულ თანხას რომ მივკებრე ფეხა, ძვრა ვერ მიქნა. დარჩა ფული ძალაში.

კოკი (ასტმას) გამოიტანე ფული, დათვლილია და განაუდებელი.

ასტმას ფული გამოჰქვს).
 ასტმა. ეჰ, ჩემო კოკი რა სიმწრით ნაშოვნი ფული გვეტრება წყალში.

(კოკი ხელს აწერს ქალაღზე).
 კოკი. მოდი კაპია, ნუ გწუდება წელი. სამ, ათასი მარტო შენი სახლის კოშკარი ღირს, სახლი ბუქთანად გრჩება (კაპიტონა მიღის, ახარებს ფულს და ხელს აწერს. ასტმას) მოაწერე ხელი.
 ასტმა. რაო.

კოკი. მოაწერე ხელი სამი ათასი რომ ჩებიარე კაპია ქვლივიძისგან.

ასტმა. კი შენი ჭირმე, ცხლავე... ბეუან გოდამრელოდე, ათასი მანეთია შენზე.

ბეუანა. ვაიმე ჩემო ათასო.

ასტმა. ვიან რე მერე ნახე, ვენახს როცა გაგინახუნენ და ცხელ ასვალტს დაასხამენ, მორჩი ქეკვას და ამოიღე გადადებული ფული მარცხენა უბის ჭიბინად. (ბეუანა გაუწვივს ფულს). სად იპოვენ ბიჭო ადენეი სამმანეთიანეო, ხედის ყურში ხომ არ იქექი?

ბეუანა. ეპოვე? ეპოვე კი არა, დაკვარბე, პოვინო იმ შენმა მდგომრმა იპოვა.

ასტმა. ის რავარია, ვაიმე ჩემო ვენახოო, გუთავებლად რომ ტირიხარ, არ გინდა თვალზე ცრემლი შეიშრო! კაი, ჩაღე ამ ჩენოდაწიში, გენდობი... მოაწერე ხელი.

ბეუანა. შენც მოაწერე.

ასტმა. მეც მოვაწერე, აბა, რა გგონია
 კოკი. (ასტმას) ფულს დათვლა უყვარს.

ასტმა. აღარ ვენდობთ. (ისმის ძაღლის ყეფა და მანქანის დამტხუტუების ხმა). არიქა მანქანით მოგვადგა!

კოკი. რა მანქანაა (დახედავს საათზე) რა დროს მანქანაა, არ გადამჩნო.

ასტმა. ჩვენი წადგურია.

კოკი. გელოვო?.. აბა, დევიშალოთ მეზობლებო, ჩემო მოკეთებო, ხვალამდის, ხვალამდის (შემოიხსნა ახალგაზრდა გეოლოგი).

ბეუანა. კაი კაცს ვახვავართ და ნახვამდის.

კაპიტონა. ჩვენს ჰხსენდს გაუმარჯოს, ძალიან დაგვაფალებთ, ბატონო, თუ ამ საქმეს გვარიანად მივკვირვებთ, სიკეთე არ დავეკარგებთ, არ ვართ ჩვენ ცუდი ხალხი.

გეოლოგი. კარგად ბრძანდებოდეთ.

კაპიტონა. ჩვენი კარგად ყოფნა თქვენზეა დამოკიდებული, აბა, მე, თქვენ იცით.

ბეგლარი. უფრო დამიგდე, ბოძიო. (გაყავს გვერდზე) გამოვა ეგ საქმე ვიპოვ?

გეოლოგი. ას პროცენტში.

ბეგლარი. უყურე შენ.

ასტმა. ნუ შემწუხებთ ეს ბოვში.

გეოლოგი. მზად არის, ასტმა დეიდა?

ასტმა. (ჩემოდანს უპარტყუნებს ხელს) კი შველო, კი დედა.

(ამასობაზე კოკის გამოჰქვს ნივთები და გეოლოგს ეხმარება ზურგანთათში ჩასადებალ).

გეოლოგი. ხომ არაფერი აკლია?

ასტმა. აჰ, უკლებლივ დღეს.
 ბეუანა. ვითომ ასე დიდი ფული ჯდება ეგ ხაქმე, რავარც კოკიმ გვიოხრა?

კოკი. გამამგზავრებინეთ ეს კაცი, ნახვამდის, ნახვამდის, ჩემო მეზოზლებო.

გეოლოგი. დიდ საქმეს დიდი ფული ჰქირდება.

ბეთანა. კი ვიცი, რავა არ ვიცი.

გეოლოგი. ვბედავ თქვენს გაკირვებულ შდგომარობას და გულა შევწვი.

ასტმა. უი, შენ მოწყალე გულს ვენაცვალე. მე გეოლოგი. ჩემზე რაც არის დამოკიდებული, ყველაფერს გადავტეხ.

ბეთანა. მაშ, ვადამირჩენ ემს ვენახს.

გეოლოგი. ვენახს, ყანას, ბაღ-ბოსტანს, ყველაფერი გადარჩება.

ბეთანა. ათხი მინეთი არც ღირს, ნამდვილად არ ღირს ეს ჩემი ვენახი, მარა, ამ შთავრობის ქინაზე ვაკეთებ ამას, ამ შთავრობის.

კოკი. (ბეთანას) აღარ უნდა დაადგეს შენ წასვლას საშველი?

(კარებიდან ვაგდებელი ბეთანა, ეხლა ფანჯრიდან შემოყოფს თავს, იქვე სხვებსაც თოჯინებით ამოუყვითთ თავები).

ბეთანა. ფული არ გეგონოს მაგი, სულს გატანთ იცოდეთ, სულს?

ასტმა. დაგაუენეთ ამ ჩვენ სახლში.

(გაბრაზებით მიუხურავს ფანჯარას).

ბეთანა. (რატომღაც ისევ გამოალო ფანჯარა) ვაიჰე, ჩემო ვენახო.

კოკი. (წამოფრინდება ადგილიდან) წადი შენი...

(გეოლოგი ზურგანთაში ათვლიერებს ნიშუშებს).

გეოლოგი. ერთი ნიშუში აქლა, თანაც ყველაზე ხაინტრეგო. ამ ჩემოდანში ზომ არ ჩადეთ?

ასტმა. აჰ, აქ რა უნდა.

(გამოტყებს ჩემოდანს, სასწრაფოდ კეტავს გარედან და ვასალებს უბეში ივლებს. გეოლოგი გადის მეორე ოთახში).

კოკი. მომეცი გასალები.

ასტმა. არ მითხრა მეორედ, თუ არა 'გადავუღა' პავ (მიაქვს პირთან ვასალები) გამქცევი ვარ? არა გრცხვინია! (გასწევს დავრდომილ მოხუცს გვერდზე, დაუღებს ჩემოდანს, ხელს დაადებინებს ზედ და პლედს გადააფარებს) ა, შე კაცი, დედაშენს ებაროს, მტერი რაღა ვინდა.

(შემოდის გეოლოგი, ხელში ჰქვის ნატეხი უქირავს).

გეოლოგი. აკი 'ყველაფერი ჩავდეთო... ყველაზე ძვირფასი ნიშუში კი აქა მრჩებოდა.

ასტმა. აი, ჰქვის ნატეხი? ოქრო რომ დატოვო, ოქრო, ის არ დაგვარგება. ასეთი პატიოსანი ხალხი ვართ ჩვენ.

გეოლოგი. ჩემთვის ეს პატარა მოლუსკი ოქროზე ძვირფასია, ორასი მილიონი წლის წინანდელი ცხოველია გაქვაებული. იშვიათი იგზემალარია.

კოკი. დედად ხაინტრეგო... ვითომ, ჩვენც ასე შევიქნებით მილიონი წლების შემდეგ?

ასტმა. ამ პატარა ჰიასავით დავბეჭდავთ დედაშიწას?

გეოლოგი. შესაძლოა, გაჩნდია როგორ ვულკანური შრებში მოყვები.

სცენის ცენტრში, ავანსცენაზე ფუნქციონირებს დედა და ვეზუ. დედა და ვეზუ, სიჭიჭის დაბლა ხოხვენ მუხლებზე, კაბის ქვედა კალთას უყვავენ მოხუცს, დასტრ-დასტრ ფულბს უღაგებენ, ნემსით და ძაღით ეკრავენ, მაღავენ, საიშელოდ ინახვენ, ღრო და ღრო კბილებით დასწვდებიან და ძაფს აწვევენ, ისე თითქოს ფულბს კოცნიანო, მუხლებზე ხოხვენ ფულის მონები, დავრდომილი დედას ვარშემო; კოვავენ, ისევ აწუებენ, სანტიმეტრებს იშველებენ, ზომავენ...

კოკი. მაინც რამ მოგაფიქრა.

ასტმა. ნიჭიერი ვარ კოკი, ნიჭიერი.

კოკი. აქედან იწყება ათიანები.

ასტმა. აქ თავდება... აქედან (უთითებს) ოცდახუთიანები და ჩემია... მიუვარს ოცდახუთიანები.

კოკი. გიყვარს და დამიბოძა, შენი იუს... აქამდე ათიანები და ჩემია.

ასტმა. გეშლენა... აქედანაა შენი, შაცალე.

(მოიმარჯვებს მაკრატელს და აჭრის წინა მხრიდან კაბის კალთას, ასვეე უჯანა მხრიდანაც).

კოკი. რას შერები ქალო!

ასტმა. რა უქირს შე კაცი, პატარა ნიშანი დავაღე... ა, ბატონო, ა, ჩემო კოკი, ჩვენთვის ამაზე იმედო და სანდო დედაშენი რომ შეიქმნა, სულიერი არ მოიძებნება ქვეყანაზე... დაცდება ზადე, გიშპიონებს თუ გიწილებს, ასე არაა მარანი?

კოკი. მაპატიე, დედაჩემო, მაპატიე, რას იზამ, ცოდვის შვილები ვართ ყველა... (ასტმას) არ გაბრძყვედ და ხელი არ წაცადებს, შენ გუბუნებიან! შავი დღისთვისაა ეს თანხა.

ასტმა. აჰ, რავა გეაძრება, ღმერთო მომალო, ასე მიცნობ შე... (ამასობაში ამოდებენ ზეღუკას და მიყავთ სავარძლსაკენ. ნელ-ნელა დასვამენ და „პლედ“ გადააფარებენ მხრუნველად მუხლებზე). კოკი, ვაყაცობას გაფიცებ რატომ გიყვარს ათიანეთიანები მიბიხარი ერთი, თუ კაცი ხარ.

კოკი. წითელია და იბიტომ.

ასტმა. უი, შენ რა მიხარია... არ მომკლა სიცილით, წითელი და წითელები რაფრაც გიყვარს, მაიმე მყოთებ... არა, მაინც, მაინც.

კოკი. შენ რატომ გიყვარს ოცდახუთიანები, შე კულიანო?

ასტმა. შენ ათიანები?

კოკი. არა, ჭერ შენ მიხიხარი.

ასტმა. არა შენ... ჩემ სიყვარულში მერე გაგიტულები... რატომ რატომ?

კოკი. კიი ვასავალი აქვს საზღვარგარეთ.

ასტმა. სად?!

კოკი. საზღვარგარეთ...

ასტმა. ნიჭიერი, ნიჭიერი... სად უმიწნებს უუუური შენ. პირში სული რომ აღარ ვიდაგას, ვეღარ ატოვო! არ იშლი მაინც შენსას?! დედაა, მეღა კვდებოდა და თვალი საქათმისაკენ ექირაო.

კოკი. კიდევ: ძალდი შენ არ ვარგოდა და სანადაროდ ვარბოდაო.

ასტმა. არ მიქვამს, არ მიკადრებია, მაი სიტყვა შენთვის და შენ რატომ აქადრებ საკუთარ თავს.

(ძალდის ყუფა და ძახილი) -კოკი, კოკი... შეშემა!

ფ ა რ დ ა

ამ სატიკლომ, გამოხედეთ... იქით, შე სამგლე) კო-
კი, კოკი!

კოკი. აკრიფე ყველაფერი და გაქრი აქედან. ვინ
ოხერია ნეტავი? უტყინო ჩემი თავი, რამ დამაბნეინა
პიტლერა ამ ყიამეთ ღამეს. ჩააქრე ქალო, შუქი...
მოგადაგა კარზე, შე, დაგადგეს საშველი.

ასტმა. დეინახავდა, შუქი რომ გვინთია, შე კა-
კო!

კოკი. ჩააქრე შუქი, ნუ გამასივე გულზე!
(ასტმა შუქს აქრობს, ამასობაში მოვლევ მოად-
გება კარს).

I მოვალე. (გარედან) კოკი, კოკი! გააღე კარი!
კარი გააღე, კაცო!

კოკი. (თავისთვის) არ გავაღებ.

I მოვალე. არ ფინდა მაგ ფოკუსები, გააღე კა-
რი, ხომ ვიცი შინ ხარ!

კოკი. (სივე თავისთვის ჩამომარცხლავს სტუკ-
ებს) არა ვარ!

(პირველი მოვალე ქალაღის ფურცლებს კარე-
ბის ღრიკოში შემოაკურებს. კოკი ასტმას ანიშნებს,
მიღი და ის ქალაღი აქ მომიტანო. ასტმა მიღის,
გამოწვეს ქალაღს, მოვალე ჩქით გასწევს და ასე
გააქვს და გამოაქვთ ბირდაბირის ხერხივით. ბო-
ლოს ქალაღის ნაშევი ხელში შერჩება ასტმას).

I მოვალე. (გაიცხვლდა) გახია... სულ გავგუ-
დენე! გაზის ქეთორი ხომ არ გგონიათ, სასამართლო-
ს უწევება. ამაზე კიდევ ცალკე გაგებინებთ პა-
სუსს.

კოკი. რა უწევებაო?! მომეცე აქ, ქალო (ასტ-
მა უწოდის). აანთე შუქი, გაღი აქედან... ამ ვირისთავს
ვერ უყურებ, რავა გათავებდდა გადღებელი ბიკენ-
ტაის მუტრუკი! (ასტმა გაღის. კოკი ყურთამდე აღებს
კარს) შემოპრძანდი აქ, ყმაწვილო, რას კადრულოა?
თუ იცი!..

I მოვალე. კოკი ბატონო...

კოკი. არ ზაბელო, ჩემი სახელის ხსენება, არ
გაბელო... (სერაფინ უტრიალებს უწევებას) რა არის,
ეს, ბიჭო... შენ მთავარ ქუაზე ხარ? იორი შაურისთა-
ვის სასამართლოში ბიჭიკო.

I მოვალე. მიჭირს... მაიძულეთ ბატონო, ვე-
ლაფერი მაკადრებინეთ.

კოკი. გაიძულეთ?! ნაჯახით დაგადგეით თავზე
და გაიძულეთ. არა?! ვაი, შენს პატრონს უბედურს!

I მოვალე. კი შეუბნებოდნენ, არ ქნათ, ფულ-
საც დაკარგავ და კაცსაცო, მარა არ დაეჭვებრე.

კოკი. მართალია, სწორი უთქვამთ, დაკარგე. ჩე-
მისთანა კაცს შენ ვერ ეღივებები! მოჩნა, დაკარგული
ხარ ჩემთვის. საშუადაო!

I მოვალე. ვერ ვეღივებები და არც მინდა.

კოკი. არ ვინდა?! აჰა, მტერი ხარ ჩემი. ჩემ
ვადავიღებს კიდევ ომებზე რომ ვადაგვიკიდოს, ის
გერჩიოს, კი ბატონო, იუოს ისე როგორც ვინდა. რა-
ფრაც მოგისურვებია... შემომხედე ბიჭო, შემომხე-
დე, გამისწორე თვალი. ვუ ელაბა. ნუ გრცხვინია,
ხელის ჭუჭუმა გამკვალე ამ წნას კაცო? დავიჭერო
800 მანეთი ალარ ვეღივებარ?

I მოვალე. არა.

კოკი. ფუი, შეგირცხვა კაცობა. ასე რამ დაგცა,
ასე რამ გაგამათხოვრა და გავათხსირა ღმერთმა, ვაი,

მამული ჩვენო, ბედო მუხთალო! ვის ხელში ვართ-
რა ხალხის ხელში... ასტმა, ასტმა, ქალო! გამოდ-
მიასვე ამ უბედურს ის რალაც გროშებმარტნი მსწი-
უდეს აქედან, არ შემოიძლია ამის ყურებას!

(გამოდის ასტმა).

ასტმა. რა იყო კაცო, რა გაყვირებ... უი, ჩემი
ბიჭი, გამარტობა შენ შემოგველე. სად ხარ დეკარგუ-
ლო, ასე უნდა ბიჭო ბებრების დაიწყება. :ხლავე,
ახლავე დევტრიაღებო, შენ შემოგველოს ასტმა ბი-
ცოლა, ნარღის გაშლას ვერ მოასწრებ, ისე გავშლი
სუფრას... შენ კი გაიხარე, ჩემი გახარებოხა.

კოკი. ქალო, შენ გეუბნებიან: ხალიჩის საყიდ-
ლად რვაასი მანეთი რომ გაქვს გადღებულთ, წადი
და ის ფული აქ მომიტანე.

ასტმა. (ვიითომ ისინებს) რვაასი მანეთი, ხალი-
ჩის საყიდლად?... აჰა.

კოკი. ბო, ნუ დაიბენი, დაფიქრდი კარგად, უფ-
რო კარგად, იფიქრე. გახაგებია, ხომ, ჩემი ნათქვა-
მი? მოლაღ ნუ გამოჩრეტებო, ახლა!

ასტმა. გვივადე, კოკის ენაცავთ, გვივადე-
(გაღის).

კოკი. (მოვალეს) მაშინ წადა ჩემი საქმე. შენ
რომ კაცად ჩაგვავდე და ფული დაგვხეხე. არ უო-
ფელხარ შენ ჩემი დაფანტის და ყურადღების ღირ-
სი... ჰაი, დედასა. კოკი, სასამართლოში სათრევი ვარ
შე, ვითომ? აქაღე მთელია ჩემი საქმე?! ეს შეკუ-
თნის შე შენგან ამ სიბერის დროს.

(შემოდის ასტმა).

ასტმა. აჰა... მოიცა, მოიცა... ღმერთო, შენ დას-
წყველე ჩემი გამოჩრეტებული თავი. გადამცოდი-
და... კოკი, გაიხსენე, კარგად გაიხსენე... ამ კარიდან
უყურებ შე, აღარც კი მახსოვს.

კოკი. გაიხსენე, კარგად გაიხსენე... ამ კარიდან
შემოვედი შე.

ასტმა. მართალია, შემოხვედი.

კოკი. შენ იდექი აი აქ (აწყობს მიზანსცენას).
შე ამოვიდე გიბიდან...

ასტმა. ტყუილია!

კოკი. პაიტ, რას ამბობ, თუ იცი!
ასტმა. უი, არ გახსოვს შენ, კოკის ვენაცვა-
ლე, ფული ხელში გეჭირა.

კოკი. შეჭირა, კი ბატონო.

ასტმა. წამოხვედი მერე და აი აქ ჩამოგქეი სკა-
ნზე. არა, აი იმ სკამზე, მარა ამ ადგილას. ტურზე,
ნაბახუცევის რომ იცი, ის ბედნიერი დიმიტრი გეფრ-
ნა, რა არის ესო, თუ იციო, მიზნარი, ფულია შეკა-
ცო, სხვა რა უნდა იყოს-თქვა, გიპასუხე. არაო, თქმე
შენ, ეს კაცის ნამუსიო, ამ ფულით კაცე დაიბადაო.
(უიითომ ღამორცხვებული) ჩემს ენას რ ვუთხარი და,
ცხლავ რომ ხანებულად მაქვს, ის სიტყვა კარგე:
აღარც გახსოვს, ხომ, შენი კეთილი გულის ჭირი-
მე? რას ბეუტურებო, ასე ვუთხარი, შე ენადსამი-
წებელა. რას ვბეუტურობ და ათი წლის უნახვი კა-
კი გამომეცხადა დღესო და ოხუთმეტი წლის წი-
ნათ რვაასი მანეთი რომ ვანესხე, და რომ არც მახ-
სოვდაო, ის ვალი კაკალ-კაკალ ჩამითვადო, თქვა და
მოაფრიალა პარეში. ათმანეთიანებმა სულ მოლაღ გა-
დაწვილდეს აქაურობა. არ მინდა ეს ფულიო, იყვი-

(გაგრძელდება 138-ე გვეზე)

რა. მე მინდა, ხალხი მაქვს საყიდელი, მე შევინახავ-მეთქი, შევძახებ. მოვბოვებ ფული და გავაქანებ წინა ოთახში. აა, რავარც შენ გიყურებ ასე ცხადლევ მახსოვს უკლებელი. მაგრამ სად დავამდე და გადავქარჯე აღარ მახსენდება. ვუო, დედაჩემო, ვადახარავია პირდაპირ! მრა, ისე გავიხსენებ, სად წავა, სად დავი-პარებმა... აჰ, ადამიანი ჩემ ხნამდე რომ მოიყრის, არ ღირს მერე ვისი სიცოცხლე, ტყუილია.

კოკი. კი ასე იყო ეს. მაშინ კაცი დეიზადა, ჩემო ასტმა; ახლა კი, ავტარ, შეხედე და დასტავა, რამუნ-ლა უახლოვარი მიიყვალა ჩემს თვლწინ. ჩემთვის ეს მკვდარია, ლეში, მძორი.

ასტმა. რა იყო, რამ გადაგრაით, კაცებო!
 კოკი. სასამართლოში მიმცა, საქვეყნოდ გამომაქე-ნა, ორ გროშში გამცალა!

ასტმა. უი, მომიკვდეს თავი, რა ესმის ეს ჩემს ყურებს, ხუმრობ ხომ კოკი? ხუმრობს ხომ, ჩემო ბიჭო?

იმოვალე. რს შეხუმრება, დანა კბილს არ მიხ-ნის.

ასტმა. დღერთო მომკალი და გამათავე. ჩუ, ჩუ-მად, არ თქვა, კრინტი არ დამრა, არაფერი წამოგუ-დეს. ვითამ იარც უყოფილა, ვითამ არ გითქვანს, ხვა-ლვე წახვალ და იმ შენ განცხადებას რავარც შეიტკ-ნე, ისევე გამოიტან!

იმოვალე. გითე ხომ არა ვარ, ერთ დღეს შევი-ტანო და მეორე დღეს გამოვტანო.

ასტმა. არა, შევილო, სასამართლო, არა, აჰ! ახლ-გაზრდა ხარ, ცხოვრება წინ გაქვს, ინტრიგანს შეგარ-ქმედე. სახელს რატომ ირცხვენ, რატომ იჭირ თავს, ცოდეა ხარ, გენაცვალოს ასტმა ბიჭოლა.

კოკი. გაიგე, რასაც გეუბნებანი?

იმოვალე. ყრუ კი არა ვარ, გავიგე, რა არის გაუგებარი.

ასტმა. ჰო და თუ ყრუ არა ხარ, ასე გზობია, ჩე-მი ხნისას, შევილო. ტყუილიც დაეჭრება. მართალს გეუბნები, შენთვის ვამბობ ისევე. შენ ამ ქვეყნისა ჭირ არაფერი გაგებება, ცოდო ხარ, ცოდო, დანი-გებობი.

კოკი. ესმის მერე მავდენი?

ასტმა. ესმის, ამა არ ესმის? შენ კიდევ (მოუბრუნდება კოკის) რა იცი ეს, კაციშვილს მოფიქ-რებს რომ არ აცლი და აფთარიოთი დააცხრება. რა არის ბოლოს და ბოლოს, დედ და დამე ვეღარ უნდა განახსნავო, კაი და გლახა ვეღარ უნდა გაარჩიო. ამ კაცის წუნა ივარგებს, ამახს შემოვივლოს ჩენი თა-ვი, წადი ეხლა, შევილო, წადი და ისე მოიქეცი, რა-ვაც დაგაროგთ.

იმოვალე. მას წავიდე?!.. რა ამბავს ჩადიხართ, რა ტირიკებს მაროვთ, რაშაი საქმე, თქვით, არ გამ-ლეთით, მორჩა და გათავდა, თითქოს წყალს წაუღია, თითქოს ცეცხლს დაუწვავს.

კოკი. ხედავ, რა გვაადრარა?! ვის ელაპარაკები მგვ სიტყვებს, შენი მათხოვარი ვინ არის, შე მართლა მათხოვარი! ამ სიშორეს რომ გადმოვარჯულხარ და ორი შურის გულსითვის სოფელ-სოფელ დაწინა-ვლებ სასამართლოს უწყებო.

იმოვალე. მას ეგრე არა. მაინც თქვენებურად მიერეებით, არ იშლით თქვენსასა, ხომა, მე კაცი არ ვიყო, სასამართლოში ყურით თუ არ ჩავატირე.

კოკი. ხანწალი, ჩემი ხანწალი ხანწლის წეროწ უნდა ავაო ეს უტენიო.

იმოვალე. ფები არ მოიცვალო თორემ... სასამართლოში მოვცემ შე შენა.

ასტმა. არ გაბრაზდე, კოკი, შენი ჰირივე. შენს თავს ცეო პატივი, არ ღირს ეს კაცი იმით, შენ რომ გამოიცხლდე და გადამერიო. მე გამოწყე ანგარი-ში, მე შემიტყვე. კოკის მუხლებს შემოვივდე.

კოკი. ბედე შენი, ჩემს ქალს მაღალი წუნვა აქვს და სისხლის დანახვას ვერ იტანს, თუ არა, გა-ჩვენებდი თვალის სიერს.

იმოვალე. რას ფართი-ფურთობ, შენ რას მიზამ, მომერვი? ვერ მომერვი... რას იქანები, რომ იქა-ნები, არა, ძმამ, თქვენთან ღამარაკი წულის ნაყვა, სასამართლოა თქვენი წამალი.

ასტმა. (ჩამოხსნა „ნოღაბა“) რას გვაშინებ, რომ გვაშინებ, ვის ევადნები, ნეტა ვიცოდე სასამართლო-თი, მეტი შენც დაგაყრე და იმ მოსამართლესაც. ვინც შენ მგისმისებს, გინდა და ეგრე იყოს. მოვა აღმას-რულებელი და რას გამოგერჩება, რას წაიღებს, ნე-ტა ვიცოდე, ან რა აღმასრულებელი გინდა, აქ არა ხარ აღმასრულებელიც და მომიგანიც; ამა წაიღე (ამოუჩრის მუთაქას იღლიში)... გეტოტავება?! (გა-აფუძმულებს ყურთბალის და იმასაც ამოუღებს) აჰა, ესეც (კამოიღიდან იღებს თაბაშირის კატის ქრულ ყულაბას, ხელში შეაჩენებს) როგორია, მოგ-წონს?! კიდე რა გინდა, დააუღე ხელი და, გააქანე მე-ღლითო.

იმოვალე. (დაყრს ყველაფერს) წერილი... კოკი. რა წერილი?

იმოვალე. წერილი დამიწერე. შენს შვილს მის-წერე. უფროსი ვაფიშვილი რომ გუავს თბილისში, ბო-ზოლა კაცი, აცნობე ვალი გაგისტუმროს, თორემ სა-სამართლო ზედა გაქვო.

კოკი. მათხოვარი, ღვთის გლახა. ასტმა სამელ-ნე და კალმისტარი.

ასტმა. ვაგიუდე?!

კოკი. კალმისტარი, მეტიქ!
 (ასტმას მიაქვს სამელნე და კალმისტარი. კოკი ჯდება და იწყებს წერას).

ასტმა. სასამართლო არ გვაქმარე და ახლა სიყ-რმის შეილთან გვეჭრი თავს, ხომ. ვაჟაკო, მხარბევი-ანო, კუნთებიანო... დედაშენიც იტყვის შევილი გამო-ზრდიანო. არა გრცხვენია, ასე როგორ იმცირებ თავს ამხელა ვევაკო. 300 მანეთი, რა ჩემი ჰირია...

იმოვალე. პლუსი ზუთასი...

ასტმა. ან ზუთასი რა არის?!

იმოვალე. არის.

კოკი. აჰა, და მომწუდი თავიდან, შენი „ღუბი“ არ იუოს! (შეაჩენებს წერილს და ხელის კვრით აგ-დებს ოთახიდან).

(მოვალე გასული არ არის, რომ ისევე შემოვოფს თავს).

იმოვალე. ისე, ძალიან არტიტები ხართ, მავ-რები ხართ, დედა ნუ მომიკვდება.

ასტმა. აი, დედა ღვთისა გაგიწურა, კარგი ვინმე შენ არ იყო.

(იმოვალე გადის. ცოლ-ქმარი დაოსებულე დეაყ-რებიან სკამებზე).

კოკი. არ შეგვიყლა კაცო, ხელში!

ასტმა. ჯორის ჩიხნაა, ვერაფერი შევანებეთ, არსდერმა გასტრა.

კოკი. საუყუნა, ასე არ დავლილვარ (მუბტუნდება დედადამის) ხედავ, დედაჩემო, რა დღეში ვარ, არ გეცოდები? (ასტმას მიმართავს) მოუტანე ამ უბედურს რამე, თუ არა, მოკვდა მოხუცი უმელობი.

ასტმა. არაფერს არ იკლებს, ნუ გემინია შენ, უანის მუშა ვერ შეტყამს დღეში იმდენს, რასაც ეგრეთ იჭრახე მიირთმევს.

(გაღიანი).

კოკი. (მუბტუნდება დაშლადაცემულ დედადამის) ნეტავი შენ დედაჩემო, უნდავლილი ბავშვივით ზიხარ და ხარ შენთვის... დავიღალე, ნამეტანი დავიღალე. ადგომა მინდა, შენთან მოსვლა, მაგრამ წელი ვერ ამიორთვია... აღარ ქრის ჩემი ფოკუსები, მარა ცხოვრებას თავი არ უნდა წაუხარო, თუ არა იმ წუთშივე უღელს დაგდაგამენ, თავიანთ გემოზე ვაგზენდინან და ვაქლიგინებენ. აგერ სამოც წელს გადავაბიჯე და სხვისი კარნახით ერთი დღეც არ მიცხოვრია. მართალია ვწვალბდი, ვძალბობდი მაგრამ სამაგიეროდ ჩემს გემოზე ვიყავი. ჩემი ერთი საკეიბიე ოქრო ახლაც შავი ზღვის ფსკერზეა. მომეწერო გაქცევა იცოცხლე კარგი იყო, მაგრამ დამიპირეს, შენ გადამარჩინე...

(შემოდის ასტმა, შემოაქვს ფაფა, ძალღუმადურად აქმნის დედაბილს და თან საუბრობს).

ასტმა. ხარ შენ მთავარ ტუაზე! რა ქენი, რა ჩაილინი, ადამიანი?

კოკი. ნეტა რა საქციელს მიწუნებს ქალბატონი ასტმა.

ასტმა. თვიდან თვიმდე ძლივს გააქვს თავი ბიჭს და შენი ვალის გადახდა ეჭირება კიდევ.

კოკი. კაი ახლა, არ ამატრო. იმ შენს ვაქს მეც ვიცნობ, ფული იმდენი აქვს, შენი მოწონებული.

ასტმა. ღმერთმა შეარგოს, იცის, თანამდებობა შეწყველი ძროხა რომა და წველის, წაგართვა რამე თუ? შენი ვალი რა ჩემი შეილის ვადასახდელია!

კოკი. ის შეილი ჩემივია, შე ქალო. მოდა, კაცს რომ ჩემი სისხლი ექნება ძარღვევში, ის გადაუხდის ვინმეს ვალს, ისიც მამის ვალს?!

ასტმა. არ გადაუხდის და ორ დღეში ისევ მოვადგება ის მევაღე კარზე.

კოკი. მომადგება და მეორე შეილთან ვაიხტუმრებ, ციმბირში.

ასტმა. ენაცვალოს დედა!

კოკი. მე შენაცვალე და მე დაშებერ ტაბილი სული, ის გირჩენია შენ. მეორე წელია საშოვარზეა ვადკარგული და წერტილი რა არის, წერტილი, ისიც კი არ ვცივთ მიგანა.

ასტმა. წერტილების მეტს რას გვიგზავნის, არ გრცხენია, კოკი.

კოკი. საქმეც მაგია, მეტს რომ არაფერს გზავნის, ფული გამოგზავნოს თუ ვუკაცია და მშობლების ამაგის დამფასებელი. ხალხი, უცხო ხალხი, თქლითაც რომ არ მინახავს, ისინი მიგზავნიან ფულებს და ეს ჩემი შეილები რა გამოხდენ ასეთი. მერე როგორი მგლოვიარე ხალხი; ოცი მანეთი, სამი თუმანი, სამი თუმანი, ოცი მანეთი, შვიდამზე ოთხი ე თმანი, ხუთი თუმანი, ზიხარ შენთვის არხენიად და მოდის და

მოდის ფულები... ჩემი ნიის კაცი ასე უნახავროდ როგორ უნდა კვდებოდეს.

ასტმა. არ შეგარება მაგ აფერისტო (უხედავს) დე, ავილოთ ხელი მაგ საქმეზე, სანამ გვენ არ არის, თუ არა ამოვოფიებენ თავს ციხეში, შენო მე ავერდანების? ზიდა და ციხის კარებზე უურჯული.

კოკი. რას ბუტურობ, მოშო შენ. რაზე ავილო ხელს?! ხომ არ გადირე, მსოფლიო რომ შევრ ნახავო, ჩენისთანა გამჭირას მინაფირის მეორეს ვერ ნახავ და ასეთ გამოგონებაზე ვინდა ამაღებინო ხელი?!

ასტმა. მომიგონებ ვინა ვეინი იქნება.

კოკი. ცხოვრება კამათის ჭაბუნია, თუ თამაშობ, რისკაც უნდა გასწიოს. მომზადე საწერ-კალამი, სუფთა ქაღალდები, კონვერტები, დაქეცი, აგერ ჩემს გვერდით და შუადგეთ საქმეს. „თბილისი“ აგერ მაქვს. (აშლილბს დაკვილი ვაჭვის ჭიბიდან. გადასული, ჩაათვალეერებს და სათაურებს კითხულობს): „საქობობრო საქართველოს მაქისცემა“ — მხივით სათაურია...

ასტმა. კაი, გეყოფა ახლა პოლიტმეცადენობა და ვადალ საქმეზე.

კოკი. პოლიტიკას ნუ ეხუმრები, თუ მოუშაადებელი ხარ და ბეცა, ნორჩა, არ გაეიშეებენ სსზდარგარო.

ასტმა. ნეტა საზღვარსიგინით დამაყენებდენ ჩემს გემოზე და საზღვარგეროს ვინ ჩივა.

კოკი. კაი დაგემართოს, კაი შენ გდომებია. შენ გემოზე, მა... მიხვდელი ჩვენს გაიორვეულ საქმეს, შეილები: გერონტი, ივლიტე, ქინფოტე, ძაღლები: თამარ, ვიოლა... სიძებე... შეილოშვილები... სხვები და სხვები (აქამდე ჩუმად ბუტბუტებდა ეხლა კი გაპოკევილიად და ხმაშლა იტყვის) იუწყებიან ალი-სტრაბო ნეოლოზის ძე მუხომტეს გარდაცვლბებს. მამ ასე დავიწყეთ: კონვერტზე: „ქ წერტილი, თბილისი, ტაქვავასის პროსპექტი 39 ალისტრაბო მებუქის“.

დაადე ახლა მაგ კონვერტი და სუფთა ქაღალდზე დაიწე: (ქარახობს) „ჩემო ალისტრაბო“ მახილის ნიშანი... დაწერე? კაია!... „რავა ხარ, რავა გიკითხო, ჩემო კარგო კაცი, რომ იცოდე როგორ შენატრები, სიშირებმა მოკლებს პირდაპირ. აღბათ სიბერის ბრალია. ის დრო გობდა, ჩვენ რომ ერთად ვისვენებდით სანატორიუმში. ასე მგონია ერთი თვე კი არა, მთელი ცხოვრება ერთად ვაგვეტარებინოს. წინა წერილი გწერიდი დახლბა რომ დამეცა: „მ წერტილს მეზობლის გოგოს ვაწერინებ...“

ასტმა. ტუთილი რომ არ ტევა, არ შეგიძლია, ვითამ რითია ცუდი მე რომ ვწერე?!

კოკი. (იპოვრებს ტექსტს, ცოლის პროტესტს არაფერად აგდებს)... „მეზობლის გოგოს ვაწერებ!“ დაწერე?

კოკი. „ჩემო ალისტრაბო, ძალიან მიმიძია ამის მოწერა, მაგრამ რა ვქნა, ნამეტანი გამიიქრბა, სირცხვილით იწევი, მაგრამ ის სამი თუმანი, მამის რომ გასცხებ, იქნებ როგორმე გამომიგზავნო, თუ ახლა ვერ შეძლებ, მერე იყოს, თუ არა და შენ კარგად იყავი. მაგე ფული მე არც ამაშუებებს და არც დამაქცევს, მაგრამ ამ ჩემს გაიორველბას პატარაზე მაინც შეეხილება. იყავი კარგად და ჩანართულად, ჩემო რონტი“.

ასტმა. გერონტი შეილია, კაცო.

კოკი. (ასტმას) კარგად გამახსენე... მომიიფიხე

გერონტი, ივლიტე, ქსენოფონტე, შენი ნუგეშის აქე-
მელი შვილები, იყავი კარგად და ჩანმართლად, ჩე-
მო...

ასტმა. (ჩაურთავს) ალისტრაზო!
კოკი. ჩემო ალისტრაზო! გწერს ბედისეან და-
ჩაგრული შენი მუდამ ერთგული კოკი!... ახლა შემ-
დგბი.

ასტმა. ამ ბოლო დროს რაღაც გრძელ-გრძელ წე-
რილებს მოუხშირე.

კოკი. შენ რა ვაწუხებს ეტყე ვიცოჯრ.
ასტმა. მე ვაწუხებს სწორედ. — დამბარულად
ხელი ამდენი წერით, სინჯე ერთი რავარია!

კოკი. არაქა დამამადლე, დამამადლე კალის წე-
რის ფაქუნე.

ასტმა. კაცო, სანატორიუმს რომ წერ, იქნებ ან-
დალხენია იმ ცსნენდულს სანატორიუმში და რა-
შობი მერე?!

კოკი. ქალაქელი კაცი ისე რავა მოკვდება, ერთ-
ხელ რომ არ იყოს სანატორიუმში ნამყოფი.

ასტმა. ერთხელ მაინც თუ გაგვედინა წერი-
ლი, კოკი?

კოკი. არც არასოდეს იქნება.

ასტმა. რატომ ვითამ?

კოკი. შენი ოცი მანეთისათვის ვინ გაგანებებს
მკვლარს, ათი შვილი და ათი იმდენი შვილიშვილი
რომ ასეთა მის კუბოს. მე, დავებურდუნეთ ახლა ჩვენს
საქმეს. გადავდივარ მეორე წერილზე... „ქ. წერტილი,
თბილისი, ჭავჭავაძის ქ.“, ბენიამინ იპოკრატეს ძე
ვამაშეს.

ასტმა. უი, მია არ გამოვა, ნეროლოგი იყო მაგ
კაცზე კომუნისტში; აგერ (გადააშლის). რა სხედიანად
იუბრება ეს საცოდავი.

კოკი. მთავრობის ქაცის შვილს არ ავაფცქვენათ
ცოტადდენი ფარა?

ასტმა. კოკი, გონს მოდი, სამგლე გოქივით ნუ
ხარ ატეხილი. მთავრობასთან თამაში ყველას რომ
ძვირად უჯდება, ხომ იცი შენი?!

კოკი. გნებდები (ხელებს წევს).

ასტმა. მე რომ არ გყავდე, რა გეწვედებოდა,
შე უბედრო.

კოკი. „აბა... მია დეკით შემდეგ მიცვალებულს...
„ვეინრა კლავდას ასული“... ეს არ გვიდა! „ვანო
ხეთისოს ძე მებრეველი. შვილები: გიორგი, ანა, თა-
მარი, ოთარი, გიორგი.“

ასტმა. ვუი, ვუი, ვანო მებრეველი მომკვდარა?
მოიკვდეს თავი. დებეშა, დებეშა უნდა გავუგზავ-
ნოთ უსათუოდ.

კოკი. დებეშაც გავუგზავნოთ და წერაღიცი: ჭრ
წერაღი დეწეროთ, მერე დებეშაც მივაყოლოთ.

ასტმა. არ გადამარო, კოკი, ერთად ვაზრდილე-
ბი ვართ, დედულეტში მთელი ბავშვობა ერთად გვი-
ტარებია.

კოკი. ზოგი აწი ატარეთ, არ გინდა?

ასტმა. ერთ კლასში ვსწავლობდით სამი წელი-
წადი, ერთ მებრზე ვისხედით.

კოკი. სწავლობდი თუ არა, გამოხვედი ახლა შენც
კლარა ციტინი.

ასტმა. კლარა და სევტლანა არ ვიცო, შე, გად-
უსვი მაგ ჩარჩოს ხაზი და მიხედე შემდეგ, მოკვდი
ბულს.

კოკი. ოთხ თუმნიანია, ხომ იცი შენ, სუთი შვი-
ლი ყავს...

ასტმა. ტანისამოსიანა გადავირევი იცოდე!

კოკი. არ გამოვა მია საქმე, ნამეტანი დავაზარ-
ლდები!

ასტმა: ვაი, ვაი... მოგცემ ბატონო, წაიღე შენი
სამოცი პროცენტი, ჩანდაბას შენი თვა, ღებეშას
ფულსაც მე გადავიხდი, შენს სახელსაც მე მივაწერ,
მა, მეტი რა გინდა.

კოკი ეგ უკვე სხვა საქმეა, მასეთი ღაპარაკი მე
მიყვარს.

ასტმა. ვახიდე იქით (მოდის და ძველი სკივირ-
დან კლებს თავშელოში გამოხვეულ ფულს) უი, მომიყ-
ვდეს თავი, რამ დარჩუდა ეს ვაბრიგელი ბოხჩა. მომ-
პარე ფული, ხომ?! შენს პარტნიორს მოპარე თანხა?
ვაი ჩემს მოსწრებას უბედურს!

კოკი. უპადრისს ნუ კადრულობ თუ არა...

ასტმა. (დაუკვირდა) წავცდა ხელი ხომ, კოკის
ვენაცვალე? წიწწამიდე სული, ხომ... კი, კი ნამდვი-
ლად ასე.

კოკი. არ ვარ მე შავის კაცი, იცი ეს შენ.

ასტმა. აბა, ვინ? (შემობრუნდება დედამთილისა-
კენ) ღმერთო ნუ გადაბრე, შევიშლები ნამდვილად-
კოკი, თქვი, თქვი, რა მოგივიადა შე კაცო, თქვი და
გულზე მოგეშვება.

კოკი. ცოქვი მე და გავათავე. მომიცი რაც მერ-
გება და დაქევი აქანე, თორემ ვატყობ, გულზე ცე-
ცხლი შედება და თუ ამოგადე ფეჩქეშ გაღმა უბა-
ნში გააღწეს შენი ყვილი... დარტული და გაბე-
რილი ბურთს გამიგია მე.

ასტმა (ამოწმებს ბოხჩას). ოსხას ოცდაშვიდი
მანეთია აწანილი, ან ოთხასოცდარვა.

კოკი. ზუსტად თუ გინდა იცოდე დაითვალე და
მიხედები.

ასტმა. ნიქერო, ნიქერო:
(პირებს ფულის დათვლას).

კოკი. ახლა არა, დილით, ახლა საერთო საქმე
გვაქვს გასაკეთებელი. მა, მომიცი ფული ჩქარა, წა-
მოვიდა შუალაზე.

ასტმა. (აძლევს) აგერ ჩემო კოკი, ა ჩემო თავი-
ანო ბიჭო.

კოკი. თუმანი აკლია ამას, ოთხ თუმნიანია ეს
მკვლარი, მე გგონი გასარკვევად ვთქვი.

ასტმა. ა, ბატონო, ა, ჩემო კაცო!

კოკი. ძმამ ძმას ანგარაზო უყო და მაინც ძმებად
ღარმინ, ჩვენა ჩსუბი ეა წაკიდება არ შეიძლება,
არ ივარგებს.

ასტმა. მართალი ბრძანებაა, ისეთ საქმეზე გვი-
კიდია ხელი, ჩაუსკენილი ჩაგვირბიტებული ეუ არ
ვიქნებით, საყუთარი ხელით გამოვიტროთ ყველს.

(კოკი — მოსმის ძახილი გარედან) ეან ობერი
მოერთა ნეტავი. ჩაქვე შუქი!

ასტმა. არ ივარგებს, ბეგლარია, ბეგლარი დასა-
მიწებელი, ორ ნაბიჯზე ცხოვრობს და შინ ვართ
თუ არა, მაგი გამოეპარება?

კოკი. ფუა, ქუა მაქვს ახლა მე? შიტღერას აშენება რავა დამაწვიდა (ვაყოფს თავს გარეთ და გასძახებს) რომელი ხარ! (ხმა გარედან) „ბეგლარი ვარ!“ (ასტმას) „აქრფე ყველაფერი და გაქრი აქედან!“ (ასტმა გადის) ოჰ, ბეგლარ საყვარლო, რა შორიდან იძახა, უცხოხავეთ, სუაიდი კაცო!“ (ხმა გარედან) „ძალიდ ხომ არ გყავს აშუბუღი?“

კოკი. დაბმული მყავს, მე უბედურს, დაბმული. შინაურს და გარეულს ვეღარ უნდა ცნობდე, შე ხანგაღი... ოჰ, შენც აქ ხარ ბუნო?! სად შეიყარეთ ასე ერთად? შობრძანდით, მობრძანდით.

(შემოდინან ბეგლარი და მეორე მოვალე).

ბეგლარი. კარის მეზობლები გესტუმრეთ, კარის მეზობლები.

კოკი. მეზობელი კარისაო, სინათლე ხარ თვალისა... შობრძანდით, მობრძანდით!

ბეგლარი. ჩვენი მოხვლით მაინც და მაინც ვერ გაიხიბებ, მარა რას იზამ, ვალი უნდა ვადაგვიხადო!

კოკი. (ამობრუნებს ორივე გიბეს) ა! (შეტრიალდება და შემოტრიალდება) მაქვს რამე?

ბეგლარი. გაქვს და წვაილებ კიდევ.

კოკი. ობებემ, ამას წაიხა, აქაურობა მოაქოთა და თოხზე გადასახვედი წაყო ვერ იპოვა, შენ თუ ამ სახლში ფულს ნახავ და მაგ სიკეთეს მიზამ, მამა-წეციერის სურათს ამოვლემ ეკლესიის ხატოდან და შენსას ჩავსვამ.

მოვალე. ბეგლარისი რა მოვახსენოთ, ჩემდა თავად ეს ფეხის გამდგამელი არა ვა აქედან უფულოდ.

ბეგლარი. მეც.

კოკი. იუავე მერე, წუალი არ ჩამოგვდის და ქერი არ გვეჩერება, არ გაგდებთ ბატონო, სტუმარი ღვთისა.

ბეგლარი. კიდევ რომ დავცივინს, ხედავთ?! ავიღებ ახლა ნაშუსზე ხელს, ყველაფერს გაგიხიბრე-კავ და ამოვიტრიალებ იცოდე. არაფერს მოვეჩრდები. გუშინ ფოსტაში შევედი, ბოვშეს ათმანეთიანს ძლივს გოლუზავენ, შემრჩება პირდაპირ, რა ექნა მე-თქი, ჩავიწუწუნე, რამდენი ფული მევიხებოთე, იმდენჭერ კოკი დამადგა სულთამხუთავივით თავზე და მართმევს თქვა, მიპქვს და აღარ მიბრუნებს, არა აქვს და რას დამიბრუნებს მეთქი.

კოკი. სწორია.

ბეგლარი. ვისაო, შემომიტყეს, როგორც ღორს ტილი, ისე მაგას ფული არ დავლევიაო.

კოკი. ბეგლარ სხვისი ხუდეღური ნათქვამი არ უნდა გეიმეორსო, არ უნდა იყადრო მაგა შენ.

ბეგლარი. დღე ერთია და ათი ფულის გზა-ი-ლობა მოდის მაგის სახელზეო. დაქვებულია ჩვენი ფოსტის უფროსი და უცნობებია მილიციისათვის, მოხულან თურმე და ვადაუხიხიხეთ ორი წლის ქვიტრები, და ფულმა შევიდა ათას მანეთს გადააქარბა... მოგვეცი ფულები, გესტუმრე ეს ვალები თუ არა აგაფცქნაინ ყველაფერს და დავრჩებით პირში ჩალაგამოვლებულები შენც და ჩვენც.

კოკი. რაიო?! შეიდე ათასიო?! შეიდე ათასი ერთიანად ძველ ფულზე არ მინახავს თვალით და ახალ ფულზე ვინ მომაშავა? რაო ფოსტით მოუღდისო შენი ათასიო? - გოლმასხარებიახარო, გოლმამსულეები-

ხარო, რაფრა ვერ მიხვდი ხუმრობას, უფ-შენ რა გითხრა, რავა აადლები ამხელა კაცმა საცინად თავს, შე გლახა... ოჰ, ის მაინც, ის რა უშეშა, ვიყენებ ჩლაბურა დარიკოს ქალიშვილი რომა, რა ქვია?

2 მოვალე. მაგმენტა...

კოკი. პიგმენტა, უჩაღ შენ, არგად გეისხენე-მის წინან რაიონში ჩავედი მსხლის გასაყადად. (აიღებთ კარი და შემოვაბრდება შალიკია შტერი).

შალიკია. (კოკის მეზობლებს მიმართავს) ხომ მოვაგენით თქვე დღისმალდებო! რატომ მეშალე-ბით, ამ შულამისას რას დანაწალებთ კარდაკარ, ხან-ხლში ვერ დეიტეოთ? ამომხდა სული თქვენს ძებნაში.

კოკი. შალიკია ნამეტანს ნუ ხუმრობ, საქვე ვეპქვს და გვადროვე თუ შეიძლებოდეს...

შალიკია. რავა, მე უსაქმური ვარ, თუ?!

კოკი. (მეცარი ბრძანებით) დადექი კუთხეში!

შალიკია. კი ბიძაო კოკი (დგება კუთხეში)

კოკი. რა ქვია იმ გოგოს?

2 მოვალე. პიგმენტა.

შალიკია. (სასწრაფოდ იოცლის ათამდე) — ერთი-შეიდე-აი! „უხიო“ მოვარი მე კუთხეში დგომას. მოხმდელო, თქვენთან მაქვს საქმე, კოკი ბიძაო.

კოკი. შენ რაღა გინდა შალიკია, დეიჯერო შენიც მმართებს რამე?

შალიკია. გმართებს, აჰ, არ გმართებს?! ერთი სიქენი შეშის საფასური ტყიდან ზურგით მორბეა რომ მთარეინე, დამჩიხეი და აივანზე სათითალო დანალაგებეი, სადაა დანაპირები ხანჭალი? რატომ არ მამლდე, დავგანა, ხომ? შტერი ვარ კოკი ბიძაო, შტერის გარდა შენს სიტყვას რავა ენდობა კაცი.

ბეგლარი. მართალი ხარ, შალიკია მართალი.

2 მოვალე. არ დავისვა დიავნოში?!

კოკი. არ ხარ შენ, შალიკია შტერი, არც მე ვარ ძუნწი და წუწურაკი. ხანჭალი შენია, შგარამ ვიჯერ ცოცხალი ვარ, ა იმ კედელზე უნდა ეკიდოს. სხვაერელო ხანჭალია და ჩემი ხელით მისი გაცემა და გაჩუქება ერთობ სძირაქისი საქმეა. იცი ეს შენ, ამდენს კი უნდა ხვდებოდე.

შალიკია. შენ რომ მოკვდები, მერე ვინ მომაშავებს მაგ ხანჭალს?

კოკი. ვინც ჩემ შემდეგ დარჩება.

შალიკია. დეიდა ასტმა მაგ ხანჭალის მომცემია?

კოკი. სიკვდილის წინ ანდერძად დევიბარბე. შალიკია. ესე იგი ხანჭალს მე, ვიჯერ შენ პარში სული გიდაგას, ვერ მივიღებ.

კოკი. ვერ მიიღებ და არც დაგეარება. შალიკია. მეტე ხომ მივიღებ, შენ რომ გადაბრუნდები.

კოკი. უსიკვდილოდ.

შალიკია. უი, შენ კი გენაცვალე, კოკი ბიძაო, მაგ კეთილ გულში.

(საკოცნელად ებლაძუნება)

კოკი. კაი ნუ ილოშენები, ნუ დამახრჩევ კაცი.

შალიკია. წავედი ახლა მე.

(მიდის).

ბეგლარი. რა გაქვს ბიჭო მამ პაქაში, სირი-
დონა ბულაღტრით რომ ამოგირჩა.

შალიკია. უო, რა შტერი ვარ, რა შტერი. შენ
რომ არ გეთქვა, უანმორუხებდავად დაოთხილი მივ-
ქენაობდი.

კოკი. გვაკლავ უფროსებს, შალიკია, ხომ ზე-
დავ საქმე გვაქვს.

შალიკია. არც ჩემი საქმე იცდის, გადაუღე-
ბლია. თქვენს გარდა კილო ათ აღვიღზე ვარ წასასვ-
ლელი.

კოკი. (მეზობლებს მიმართავს) გვევტუმრებ ამ
ყმაწვილს და დოუბრუნდენ ისევე ჩვენს ხალაპრა-
კოს. (შალიკია) რა საქმე გავს, ბრძანე ბიჭო!

შალიკია. (გაუწვილის კონვერტებს) მომიწე-
რე აქაინ ხელი, კონვერტები რომ ჩეიხარ.

კოკი. ბიჭო, რავა კაი ფოსტალიონით ირჭე-
ბი, ხელის მოწერა დეკნის მიღებაზე გამოგია მე.

შალიკია. რა ვქნა. რავარც მითხრეს და და-
მარგიეს, ისე ვაკეთებ შეც.

კოკი. კი ბიჭო, კი. უმ! ზუთი მიცვალეზული
ერთბაზად, რა უბედურებაა.

შალიკია. უბედურება საშია. ერთი ნაგომრი-
დონა ერთი გაღმა უბნიდან. ეს მესამე, წითელ არ-
მიში მიჰყავთ თავმჯდომარის უფროსი ბიჭი. და
იხსია, უმაღლესში ვერ მოწყობილა. აგერ, მტერ-
დები რომ ხატია — ქორწილია ზემოურ გველესია-
ნეთთან და იქ გეპატუებიან. ეს კილო უბედური
მარამისია.

კოკი. (კითხვობს — „გთხოვთ გეწვიოთ ჩვე-
ულუბისამებრ!“) კი ბატონო. კეთილი (კითხვობს
სხვა ბრძანს) „გთხოვთ გეწვიოთ ჩვეულუბისა-
მებრ“, ვასაგებია, წადი ახლა, ბიჭოკო შენ.

შალიკია. წავიდო, წავიდო, გალგე ფულები
კოკი ბიჭო, გალგე (გადის. ისევე შემობრუნდება.
ვეტარას და 2 მოკლეს) ჩეიხარეთ თქვენ ეს კონ-
ვერტები და მომიწერეთ ხელი აქანე. (აწერენ ხელს,
იბარებენ კონვერტებს) ასეთ (გადის).

კოკი. ა, ბატონო, რა ვქნა ახლა ნე? გამოვ-
წადე ხალხში, გადავიკვი გო ამ სოფლიდან, თუ რა
ვქნა. მირჩიეთ, მითხარით. გველის ზერელში უნდა გავ-
ძვრე და უნდა ვიშოვნო, ხომ მართალია?! ვისთან
წავადე, ვის დავესხებო. სად ვიშოვნო და რა ვქნა!
თუ მოვალა თავა და მოვმორადე ქვეყანას, რავა მირ-
ჩეით! ამ სახლის გადარჩენა ხომ იციო უვლაზე ძვი-
რ მერ რომ დამიჭდა. ზუთი ათასი იმ გეოლოგს შივა-
შავე ცოდვით ნაშოვნე და ნახესხები ფული.
შ მოვალე. ასე არ ვართ ჩვენც?

კოკი. რომ ვართ, უნდა გოუგათ ერთმანეთს,
უნდა მოუხდეთ ჩვენ გაირებნას, ახა მეზობლობა
და მოკეთებობა რისია, გაირებებაში მინდა შემეფა-
როთ, თუ არა, გაშლილ სუფრაზე უველა მოიღუბნეს.
პოდა, მაცალეთ, ნუ ამომხდენ სულს. ამ კონვერტებს
რომ უფურცელ, თითო ზუთითმინანი მაინც ვარს,
ზუთიგერ ზუთი ოცდაზუთი, მოუწერეთ ნოლი, ორას
ორმოცდაათი მანეთი: იფ, რავალი საშოვნელია?! თუ
დავტოვოთ მკვდრები, დოუმარხავი, ახალგაზრდები
დოუქორწინებელი და წითელ არმიში გაუცილებე-
ლი? ჩამოქვით, დავლით დავინო, შევიწყალოთ ახა-
ლი მიცვალეზულები.

შ მოვალე. დასაქმომად არ გვეკალია. არც
შენი დღერი გადაგვივა უელში.

კოკი. შენი დალიე, ბატონო, დაგიშალე თუ...
ბეგლარი. ასეა თუ ისე ვალი მანქანა გეგდება!

კოკი. (ცვლავ გადმოიბრუნებს კონვერტებს) მარ-
ნო, მაქვს და არ გაძლევ? მოდი აქეთ (გაიყვენს ავა-
სცენისაგენ) ა, იმას ხომ ხედავ (უთითებს დედა-
მისზე), ორი დღის წუთისოფელი აქვს დარჩენილი.
(დაპყრობს თვალებს ზეცაში) ღმერთო, ნუ მიწუნე,
შენი მონა ვარ... აიღე მამ წენი პარიკმახირის ჩემო-
დანი და დაქეი მოღარდე. შენზე ერთგულ, სანდე-
კაცს ვის ვნახათ. ხომ იცი რაც შემოშივა, რამდე-
ნი მაქვს გავალბებული. არ გირჩევ: ჩქარებას, ჩემო
ბეგლარი! შენ რომ ახლა ის გააკეთო. რაც ვაცხა-
რებულს წამოგვდა, მერე სოფელში გავლა დარ გი-
ნდა? წადი და იგულისხმე, რომ ფული კიბეში
გაქვს, წყალი არ გაუვა ამას.

შ მოვალე. მამ ქუაზე არ გახლავართ, კოკი
ბატონო, ცარიელტარიელი რომ წავიდე აქედან.

კოკი. (დღამისზე) შეზღვე ბიჭო, ამ ქვეყნისა
აღარაა, ამაღამ თუ არა, შა, შა, ხვალამ ნამდვილად
წილებს წერილს. რა დღეში მაგდებ, შე უღმერთო.
ვარ, საცოდავო დედაჩემო. რავა დადნა და დელია
ეს უბედური.

ბეგლარი. ღმერთმა იცის, არ ვარ მაგის მოსუ-
რნე. მარამ ბეზიას სიყველი სანატრელად რატომ
უნდა გამისადო. კეტა რომ მირტყა, უფულოდ აქედან
არ გავალ!

კოკი. კეთილი ბატონო, რალაი თქვენსას არ იშ-
ლით, რა გაეწუბომა... აგერ გეტყვით მე თქვენ: წყა-
ლსაქანვ სადგურზე ხომ ვშუშაობ დარაჯად, ხომ მი-
დგას იქნა სახლი ვიღვას მოტორს. ხელზე ათას ზუ-
თასი ღირს, გაუიდეო და გინაღდეო თქვენი.

შ მოვალე. ეს თუ მართლს ამბობს, წვეიდეო
ახლავად ჩავხსნათ.

კოკი. მთლად მასე არ გამოვა შიი საქმე, რალაც
სანაცვლო თუ არ დამიტოვოთ, გამაფუჭებენ, ნამდვი-
ლად გამაფუჭებენ!

შ მოვალე. აუ, დაიწყო ამან ისევე წველებური.

კოკი. მეიტანეთ ძველი და წვეიდეო ახალი, რა-
ვა. ცუდს გეუბნებით რამეს თუ, იმე!

ასტმა. (შემოიკრება გააფთრებულ) რას შე-
ენით, რას აპირებთ, თქვე უნამუსებო, აბრიყვებთ
ამ უბედურს, საციხოდ უხდენ საქმეს? შაგი ამ სა-
ცოდავს რომ შეეშლოს, თქვენ უნდა გოუსწორო, თქვენი
კი გავაწორეთ მინაში.

ბეგლარი. რას იწყებელი, ქალო!

ასტმა. ვიწყებელი?! ვიწყებელი კი არა ქვე-
ყანას შევძრავ, ხელი არ ახლოთ იმ მოტორს, თუ
არა საშუადამო სახანებლად გაიხიბოთ საქმეს, უფურე
შენ, რავა დეიბირიყვს და დეიბირიყვს ეს საცოდავი
ბერიკაცი. უპატრონო ხომ არ გგონიათ, პოლიმილიტს
თუ ვაყნობ, თქვენი ბურღა არ იქნება აქანე.

შ მოვალე. კაი, ქალო, ნუ შეგვკამე. რა მოხ-
და, ბატონო ასეთი, ჩვენი ფული გვირდა დეიბირუ-
ნოთ, ვაშავეთ რამეს თუ?

ასტმა. აშავეთ და მეტი არა?! რა შეიქნა, ბა-
ტონო, ეს ფული, რამ გადარია უველა მ ფულმა,
ფულის მეტი არაფერი არ უნდა გახსოვდეო? ადა-
მინან ფულზე ყიდიო? ვინ ხართ, რა რჯულის, გამა-
გებინეთ.

შ მოვალე. ვალს გასტუმრება უნდა.

ასტმა. ვინ გითხრათ მერე, არ უნდაო, არ ვინ-ტურმბო? (მოუბრუნდება კოკის) შენ უთხარი, არ ვაპირებო? ანა გითხრათ?! ანა არ გინდათ, კაცო, მოგვკალით, დაგვახრჩვეთ, ამოგვახდით სული... დე-დაია, გაგონილა! (გულს აიჩუყებს) რა არის მეზო-ლდებო, სულითმობრძავი ადამიანი სახლში გვეყავს და ამ დროს უნდა დაგვაბჭინოთ დანა ყელზე;

მ მოვალე. სირცხვილია ბოლოსდაბოლოს, ას-ტმა ბიკოლა.

ასტმა. სირცხვილია, ანა, რაია!
კოკი. ბოშო, შუალამისას რომ მოგვიხტით და ჭერი თავზე დაგვაქციეთ, ვინ მოგვიწინებთ ამ საქცი-ელს.

მ მოვალე. პროვოკატორი ხარ შენ და დემავო-გი. ის დრო მოვედა შენისთანები რომ პარასუზობ-დენი.

კოკი. ვისი დრო მოვედა, ვის ეუბნები მაგას, შე ცხირმოხუცოცაო ლაწირაო. გათერიე აქედან, თუ არა, გაგიე შეაზე (აგდებს). ბეგლარი მოცა, შენდა, სისი სიტუა მაქვს სათქმელი... რახან არ იშლი შენ-სას, ჯობია ასე მოვიქცეთ: ხვალე წავალ თბილის-ში, გამოვართმევ ჩემ ბიჭს ფულს და ამოგიტან. მაგ-რამ რომ წვაიდე, გზის ფული მინდა, მასესზე ახი მ-ინთი, სადეგ ხუთასი, იქაც ექვსასი.

ბეგლარი. ამიზა დამბარუნე!

კოკი. ანა!
ასტმა. არ გინდა ერთბაშად ჩაიჭიბო ფული? ასე-სხე, შე ცაცო.

ბეგლარი. ვგავარ მე სულელს?
კოკი. კაი, ბატონო, კაი! იყოს ისე, რავეც შენ გინდა. მაშ, შევიდ ათასი აქვს კოკისო და შენც დაი-ჭირე, დაიჭირე, ხომ, ვაი, არ მომელა სიცოლით... რაო, რა თქვეს კიდეც!

ბეგლარი. გამომიხეხელი და ფოსტის უფრო-ს აპირებენ ამოსვლას რაიონიდან, დღე-ღამეზე დე-იჭერენო.

კოკი. ოჰ, არ გადამრიო!
ბეგლარი. ციხეში ამოაღობენო... ღირსიც იქ-ნები, შე აფერიხტო, შენ. რატომ ის დღე არ დეი-ნება, რაცა ამ სოფელში დავსახლდი, შემეპაჯურ სი-ცოცხლე, სოფელიც და ქვეყანაც!

ასტმა. რაიზა აქვლევიებ თავს, სიცოცხლე მოგ-ძულდა? ხომ იცი ნაუაზღარია და თავზე ხელაღებუ-ლი, წაი შევილი! შარი ხარ თუ რა ხარ. (აგდებს. კარს მიხურავს და გადაეკეტავს) კოკი, რა არის ეს?! დავადღუთო, დაგვეფხო თვალები?! დიდუ, დიდუ! (ნიშნს მუხლებზე ხელებს) ხომ ვამბობდი მე შეგ დღე-ზე გაჩრდილი... რაღა ვქნათ ახლა, რა წუაღს მივცეთ თავი... დევეშა, დევეშა ვაფრინოთ პოლიომედოტ-თან. ხვალე აქ გარდნებ, მოგვხედოს, გვისაშველო'. ანა რა ჭირად მინდა სახელიანი შევილი, შევ დღეს თუ არ გავმომადგება.

კოკი. დევეშა... მამა უკანასკნელ დღეშა, ჩა-მოუსწარი... დაჩრე? არა უფრო უარესი: მამა გარ-დაიცვალა, ვასაფლავებთ კვირას. ასტმა.

ასტმა. რას მაწერიებ კაცო, გადირიე?

(ფიქრებში წაშული).

კოკი. ახლა ის დროა, კუბოში რომ ვწებოლდე. თუ ეგ სახე გვიხსნა, ამას სხვებიც მოყვება. გეო-ლოგის ფულბისაც ამოგვაშხამებო. ზე რომ წიქცი-ვა, ნაქაზიანი და უნაქაზო ყველა საჩხვად მიადგება.

დღესვე უნდა გავვარდე ქალაქში, (წამოაგდებს) ვაქს ხელს და გარბის) სიკვდილია ახლა შედეგო-რილი.

ასტმა. სად გარბინარ, ადამიანო?! ვუი, ახლარ, კაცი გამიგეთუა, კაცი!

უ არ და

სურათი მმ(14)88

ასტმა. რაო, პოლიომ რა დავაბარა? რაალირო-გორა მუავს? ამოიღე ხმა კაცო!
კოკი. რა ვიცი მე, თვალთაც არ მინახავს, ჩემი გაჭირვება მქონდა, სხვისთვის არ მეცალა მე.

ასტმა. პოლიომზე ამბობ მაგას, კოკი? ჩვენ სა-ამაუო ვიღივ? ჩემი ხელით ხარ მოსაკლავი, მარა რა გინდა, რა.

კოკი. (ფიქრებში გაოგნებული) წუხელის უნდა ჩამოსულიყვნენ ბიჭები, ამაღამაც თუ არ გამოჩნ-დნენ, დევიღუბე და ისაა, შეეცდი, სიძუნწემ წამს-ლია, სულ უნდა მიმეცა თანხა.

ასტმა. რა თანხა, კაცო.

კოკი. კუბოსი.
ასტმა. კოკი, კოკი... მომხედე აქეთ, შენი ჰი-რინე... კაი ეტლა, ნუ დაიწყე ისევე ძველებურად... სად იუტრები კაცო, რამ წაგაბინა, არ ირცხვენია, აგერ ვარ შე, შე გლახა, საციხოდ გაგიხდი საქმეს, ვი-დრე პირში სული მიდგას?

კოკი. არ შეგეშინდეს ასტმა, მალე კუბოს მოი-იტანენ. ამაღამ თუ არა, ხვალ ღამ უსიკვდილოდ.

ასტმა. რა კუბოს ამბობ, კოკის შემოვევლე მუ-ხლებზე!

კოკი. ჩემ კუბოს... „სწმენსიატ ნა დვა დესიატ“.

ასტმა. ვუი, ვუი, ჩემს თავს უბედურს (ჩამო-აქვს თმები და იხიკავს ღოუებს, ახლო-მახლო ნივ-თებს ააღიოს) არ გამაგიფო, კაცო, სად იუტრები, შე მომხედო, მე ვარ. შენი ასტმა, ტვინი გვეტინა, ხომ? აქ გეტყვა (ანიშნებს შუბლთან). ცეცხლს მივცემ ამ გახეთებს; ამდენმა შრომამ და უძილო დამებმა ტვი-ნი დაგიღალა, შენ ხელში გახეთი აღარ დავინახო; ნუ გეშინა, გამაჯრდი. დიდხანს უნდა იძინო და გა-მოყეთდები, ძილია მაგის წამალი.

კოკი. შენი ჰირინე, ცივი ხმით რომ იცი შეცივ-ლება, ისე არ შემიცხადო, ამ ბოლო დროს ნერვ-ებმა მიბტყუნეს, გული სადგისივით მწმლდებს. ერ-თა-ორი შეკვიძელ თავი და მერე შენთვის იზორჩო-ლი და იბუტბუტე, ასე ჯობია, ნამდვილმა მწუხარე-ბამ ასე იციხ, დამიჭირე.

ასტმა. თინე საღაო, ქმარი გამოიგეთა (მიიწევს კარებისაკენ) რა ვქნა, ვის ვეცი ამ შუალამისას! ბეგ-ლარ მეზობლებო! არიქა მიშველეთ... ქმარი, ქმარი დამეღულა!

კოკი. (მკეპრად და საქმიანად) რა ვეყვირება. სად გარბინარ, შე სულელიო. დავდე აქ, თუ არა გაგათავე.

ასტმა. არ მომელა, კოკი, გენაცვალე, ახლა არა, ოღონდ ახლა არა, ხვალ მომალეო, ხვალ იყოს, ერთი დღის სიცოცხლე მარტყე. ანა, დაგიოქება...

კოკი. (გამოაღებს კარს, სინებულს მიაუტრადებს) ჩუ... გენმის... მოდიან.

საბჭოთა საქართველო
საბჭოთა საქართველო

ასტმა. კი მოდიან მარა, მე რატომ მკლავ, რა დაგიშვებ, დედის შეტევა მაქვს. ცოდვა ვარ, ახლა ჩემი მოყვლა არ შეიძლება.

კოკი. მოდიან...
ასტმა. აჰ, ვაჰაჰედე, ერთი.
წახვერად გელვულ კარებში ეტენება, როგორც იქნება გაჰყრება და გარბის, კოკი მოასწრებს, ხელს სტაცებს და უკანვე შემოაგდებს).
კოკი. სად გარბინარ, ვინ გათხრა გაიქციე და შედეგებო.

ასტმა. ვის ცაკო?! რა ვინდა ჩემგან, რა დაგიშვებ?

კოკი. ჩუ.. გემის? მანქანის ხმა, გემის?
ასტმა. არა...

კოკი. კი, ნამდვილად მანქანაა... მოდიან, მოავტო... მოიტანეს... ნუ... ე, გაჩერდა მანქანა. იხინი არიან (სისის მანქანის სიგნალის ხმა) რას აკვირებთ მაგ უპატრონოს (გამოვარდება და ყვირის) არ გინდათ სიგნალი, ჩააქრეთ უშუი, მანქანის შუქები გმოკრთეთ ცაკო! (ძალის ყვავა) პიტლერა, იქით შე სამგლო!

ასტმა. რა ამბავია რა ხდება ჩემს თავზე... ნეტო თუ მართალია... უიმე გავგივდები, გავგივდები!

კოკი. (გარედან მოადგა კარს) გალდე ბოშო კარო, მეროდე, ბოლომდე... მასე... ავეთ, პიტებო... ავეთ... ფოთხლად, ახე მოდიო... კაია... ა, აქ დადევით (ორ კაცს შემოაქვს ცინკის ყუთივით კუბო და ოთახის ცენტრში დგამენ. ზედ ჩამოქვდებიან)... ავაშენათ ლმურთა.

ასტმა. უიმე დედაი! (შესძახებს და გულშეწუხებული გადაესვენება).

1 მუშა. ეე, ქალი კვდება, ცაკო!
კოკი. ნუ გეშინია, არაფერი მოუვა მაგას.

1 მუშა. მიიხედ, შარის რამეა, ძმაო.

კოკი. გუშინ გელოდით, მაგრამ არა უყირს, მანინც მარჯვე ბიჭები ხართ. სილიანი ტომარა ბომდეც შიგ.

1 მუშა. მა როგორ?

კოკი. ყოჩად, ყოჩად... (გარშემო უვლის, სინჯავს) კარგი ნახელავია, ძმაო... ახლა, ჩემო არწავა, ხუთასი, ხო ბე დაგიტოვებ, ხუთასაც ახლა მოვართმევ.

არწავა. აფრენე?!

1 მუშა. მოიცა ცაკო, ჩვენ ხომ ათას ორასად სოვრივდით?

კოკი. სწორი ხარ, რაც მართალია, მართალია. მაგრამ შევცდი. აფქარდი, ფაქტურად შე კუბო კი არ ვიყიდე, არამედ ვიქირავე, დროებით. ეს შენია, არწავა. (თავის ამფსონს) აფრენს...

1 მუშა. შენი კუბო არწავასი როგორ არის?!

კოკი. მე დროებით მირდა, თქვენ ხამულამოდ გქონდეთ, თქვენი იუოს, ძმაო.

1 მუშა. შენ აქ რას იწყებდები, ბებერო.

კოკი. გამოიყენეთ, გაუიყენეთ, გააქირავეთ.

არწავა. გააფრინა!

1 მუშა. გავაქირავეთ რა, კუბოების პრაკტიკა?

კოკი. სახლი ვადაბურებ, ცინკია, იშვიათი, ჯვირფასი მასალაა.

1 მუშა. კუბოთი სახლი ვადაბურებო?! ხომ არ გაგიფდი!

კოკი. ბოხელი იუოს, ზატონო.
1 მუშა. ბოხელი არა, იპოდრომი
კოკი. მოთმინე უწყველი, დაგუფაქციე დროული ხალხი... არწავა, უტხონი ხომ არა ვართ, ერთმანეთი რომ გავაცურათ. ისე მოვრივდეთ, არც შენ იზარალო და არც მე მოვტყუვდე... ათასი ზანეთი კარგი ფულია, დამიჭირეთ.

1 მუშა. ამ საშარო საქმეს დაგვაბულდი, ხელი მოვრდე და კიდევ ვაქრობ, ნამუსი აღარ არის. მოტირალი ქალები დაგვიქირავებია, სამსახში თუმახი მივვიცია, ზარგი გავვიწივა...

კოკი. რა ქალები, ხომ არ გაგივდით, ხომ გითხარით. ცაკოშვილს არ უთხრათ მეოქი.

1 მუშა. შენ იცი, რამდენი ტკი გამოვირატეთ, რა ელეთ-მედეთში ვიუავით?

კოკი. კარგი, რაც არ არის, ჯანდახას თქვენი თავი, ახალი და უსაყვედურო, სამოც მანეთს ფაქტებ, ჩემი ფუჭაშიც ეს იუოს. აჰა, ხუთას სამოცი მანეთი (ჩაუტყუებს ფულს) და გზას ბარჯა დაევენეთ. (ჩაღვება კარებში) მა, გამოდით ახლა, გამოდით, ჩაღვდით უნდა ვეუშვა... პიტლერა, პიტლერა...

1 მუშა. ეე, ეს რა ბემურაზი ვინმე უყოფლა არწავა. (მიმართავს დავრდომილ მოხუცს) დედე, ეს შენი შვილია? ამის გაჩენაზე ბევრი იბეულე, არა...

1 მუშა. მაგის გაჩენას, ძალი გაეჩინა, არ გობდა?

არწავა. შენ ცოტა დინჯად მიქცი... დედე, თუ შეძლებ, ცოტა იქით გაიხედ, შენ შვილს მუშტი მიხდა დავაქრო.

კოკი. (მივარდება) კი ბატონო! (მიუშვერს ლოყას) მიდი, მიდი, თუ ვაუკაცი ხარ; ერთი მუშტის ვაჭატემა ორი ათასი დაგიჭდება, ან ორი წლის ციხე, რომელი გირჩევნიათ?!

არწავა. ეს გირჩევნია. (გულშის და თხლიშავს, კოკი ასტმასთან ახლოს გაიშხლართება (წავედეთ!

(გაღიან... კოკი წამოჭდება, ხელავს იქვე გულშელონებული ასტმა გდია. გაბრაზებული მოუქნევს სილას და გაარტყავს).

კოკი. შენი ფუჭების თავი მაქვს! გაახილე თვალი!

ასტმა. სიზმარია ხომ, კოკი?

კოკი. არა, ცხადია. (ასტმა შეხედავს კუბოს და ისაი იხივ უნდა შეუწუხდეს გულო, რომ კოკი სილას გააწინავს და საბოლოოდ მოყავს გონებაზე) იცოდე, სილაქებს არ ვამჩინებ, თუ კუთი არ მოაქცევდა აუარადლებითა არ მომჩინებ.

ასტმა. ქალი ცოცხალია და რა ქენი ეს, რა მიიღინე... წაიწყმიდე სული ხომ?

კოკი. ჩემია, ქალი, ეს კუბო, ჩემი! შეუშვი უარებში ერთხელ და სამუდამოდ. (დავრდომილი დედა დაძახებული იშვირება) თლად უაროდ არ უნდა იუოს. მოდი მომგმარე, შეწუხდა ქალი, მოვაცილოთ თვალს... არა, დედაჩემო, ნუ გეშინია, ცარიელია ეს.

ა ნახე! (უკაცუნებს. მიაკვთ, ტახტის ქვეშ შედგამენ და ხალხის ვედაფარებენ. იქვე ჩამოსდებიან) მიმე საქმეა, არ გედავები, მაგარი ქალი ხარ და უნდა გაუძლო: დიდი არტიხტობა დაგვირდება, მაგრამ ფუხლიც დიდი იქნება. ეს კუბო კი არა, ფულის ყულაა. ჩვენ რომ წერილებს ვაგზავნი, ხომ იცი რომ

კვდრების მარცხა მით... გავიგე, გასცა საქმე ახლ... ამას ისევ დავმარტბა, ჩვენ რომ წითელ ზოლში მოვყოლით მეზობლების კარმიდამო და ქვეყნის ფულები დავცინცილთ. ვთქვათ მარტო ჩემ თავზე ავიღე უყვლაფერი და „გრუსავიოში“ არ გავედით. შვიდი წელი მაინც ზედა მაქვს. მოდა, ორი დღის წუთისოფელი დამარჩა და ისიც ყვიხეში გავატარო, არ ჭობია მოვკვდე?!

ასტმა. რას ამბობ ცაკო, გამაგებინე ერთი, ხარ შენ მითავარ ქეუაფე თუ არა?

კოკი. ქვეყნის ვალებს გასტუმრება ხომ უნდა? ვინ არის ამდენი ვალების გადამხდელი, შენ თუ მე?! მოვკვდი და უყვალა ერთბაშად გავისტუმრებ. ახა, მოვალეები საფლავში ხომ არ ჩამოწყვენიან. როდემდე ვუცადო შე ამ უბედური დედაჩემის სიკვდილს, დღე-ღამეზე აკრძალავენ ქველებს და დავრჩებით პირში ჩალაგამოვლებლები.

ასტმა. მართალია, ხომ იცი შენ. ქვემოურები-სათვის, ამას წინათ მთლად ჩამოურთმევიათ ჭურჭელი, გადასაფარებელი ბრეწეტები და სხამართლოშიც აძლევინ თურმე.

კოკი. ახლა მომიხმინე და რასაც გეტყვი, დეი-მასხოვრე კარგად. ხვალდან შენ ხმას დაური, რომ ვითან მე შუა აზიაში წვედი საშუალოდ. ვილაც ამხანაგმა მომწერა წერილი, ბრიგადას ვაჟილებო. მოდა. უცბე მოკრიფე სადურგლო იარაღები და წავედი მშენებლობაზე.

ასტმა. მერე?

კოკი. მერე, შენ ხარ ჩემი ბატონი, უნდა გევიდეს ერთი თვე მაინც. ერთი თვის თავზე გეიშლი თმებს, ჩამოიხოჯავ ხახვს, გამოწეე კუბოს, დიდგამწინ და გათენიისას, მამლის კივოლზე შეკოვლებ და შეური მეზობლებს.

ასტმა. ამხელა რკინას მე მოვერევი?!

კოკი. მე მოგებმარები.

ასტმა. შენ სად იქნები?

კოკი. აგერ ვქებები სხვენზე (გახუმრებთ) ხმორ-სხარად ამომიათხე, შომშოლით არ ამომხალო სულს. ერთი თვე უნდა შემინახო, ახა, რაჯა გინდა. მო-პატოების ბარათები და დეკემბეში გამსადებული მაქვს. ჩემი ვარაუდით, ათას ორასი კაცი უნდა მოვიდეს ქველზე, ხარჭის გასწევ ფულს ამბროსია-ნოქარს გამოართმევ და გასვენების დღესვე დაფარულენ უყან. ამ ოთახში ერთი კვირა უნდა ვესვენო. სადრევე უნდა დეიგზავნოს წერილები, რომ გადასახე რის ოადარიგი დაიქიროს ხალხმა.

ასტმა. ცი მარა, სად მოკვდი, შე ჩემი ცოდვით ხავსე?

კოკი. ბამზე, ბამიდან ჩამომაცვენეს „უაზით“.

ასტმა. რა კირი და მოურჩენელი დავეტაკა?!

კოკი. წყალში დავიხრჩვი.

ასტმა. წყალში რა გინდოდა, ცურვა რომ არ იცი.

კოკი. უჯრვა რომ არ ვიცი, იმიტომ დავიხრჩვი. ცამეტი დღე ვიჯავ ფსკერზე თევზების შესაქმნელად, ნოვოსიბირსკიდან ჩამოხლმა მეყინთავებმა ამომიყვანეს, ჩამსვენეს ცნისის სახალეში და ერთ კვირის შემდეგ კარზე მოგავენეს ჩემი თავი. ხარჭები მშენებლობის ტრესტმა იესრა, მანქანაც იმათი იყო-თქვა.

ასტმა. არ გინდა ერთი კვირა თავი ურახუნო ცარიელ სახალეს და გულამოსკენილი იტირო?!

კოკი. სამაგიეროდ დიდ ფულს მოვიგდებო, კეთილში. ეს საქმე ჩამითავრე და მე ვიცი შენს მხარეს პატივისცემაში. ფარშავანავით გაფოფინებ, ჩიტის რძის არ მზავლებ.

ასტმა. ისმე და გომიშენდა მაგ ცხვირი შენ. კოკი. სიცოცხლეს ვცოცავარ.

ასტმა. კი მარა, რად გინდა მასეთი ფულები სხვენზე თუ გაატარე მამალივით მთელი სიცოცხლე.

კოკი. იმიზა ვილავ თავს, რომ სხვენზე ვაგლოო წუთისოფელი?!

ასტმა. ახა რა წმინდანი და ქრისტე ღმერთი ზეხ შეივხარ, მეორედ მოსულა რომ დაგიჭრონ. ხალხში გამორჩენას და აქნე ცხოვრებას არ აპირებ?

კოკი. აქ რა მინდა ნიხური კი არ ვარ, სადაც დევნადე და ამოვედი იქვე მოვკვდე და ჩავრჩე ში-წაში.

ასტმა. ახა?

კოკი. წავალთ სადაც მოგვეხურვება.

ასტმა. სად?

კოკი. ნუ გეშინია შენ: „შიროკა სტრანა შია რა-ღნაია“. წავალ ჩემ ბიჭთან ციმბირში.

ასტმა. ციმბირზე ილავ თავს? მაგი ისეც არ აგუდება.

კოკი. ციმბირშია კი არა, ფულიზა, ფულის გულშიზა ვილავ თავს. ფულია ახლა მითავარი (უბიდან ილტვს ფოტოსურათს) მომხედე აქეთ, ა ამ სურათს გაადიღებინებთ... აფსუს ვაქვაცო...

ასტმა. მარჩევი... რა არის ეს კაცო. ვადირე შე უღმერთო ახალგაზრდობის სურათს მადიღებინებ.

კოკი. ვახოვ... მე ვახოვ.

ასტმა. არ მთხოვო მეორედ „სიტყვა არ დავცდეს არ შეგისრულებ ტუფლია.

კოკი. ამ სურათს გაადიღებინებ „სოროკ ნა შეს-ღესიატ“ და ჩამოკლებ აი, ამ ადგილას (უთითებს კედლის ცენტრზე) ოთხივე კედელი დაფარება ზავი ხაერდით. აქა-იქ თავჩაკიდებულ წითელ მისაყებს მიბანეთ. სურათს პროფეკორით გაანათებთ, კლუბში აქვთ და გათხოვებენ.

ასტმა. ნამკვდებ სახლში მე ვერ გავჩერდები, ერთი დღეც ვერ ვიტხოვრებ.

კოკი. მართალია, ვერ იცხოვრებ, ვერ გაჩერდები. ხალხი უნდა გეიუილოს, ოცი ათას ფეხი არ მო-უცვალაო. ეს კარმიდამო მეტი ღირს, მარა რას იზამ.

ასტმა. მე რას მიპირებ, უსახლკაროდ მტოვებ?!

კოკი. მოგიტაცებ, წაგაყვან.

ასტმა. ნეტავ იმ დროს შენ რომ მომიტაცე, რა ვაქვაცი იჯავი, რა მხარბევი, როგორი მიხრა-მოხვრა, ეხლა რა სიტყვა-პასუხი, რას ვიფიქრებდი, ბო-ლეს, ასეთი აფერისტი თუ შემჩრებოდი.

კოკი. წავედი ახლა მე, წავედი მოუხავლეთში. (მიღღამს კიბეს და სხვენზე აღის).

ასტმა. სად მიდიხარ, ადამიანო?

კოკი. ზევით, სულ ზევით.

(გაგრძელება 148-ე გე-ზე)

ასტმა. გული მიოქვამს, რაღაც დიდ უბედურებას შემერა. შენი მოსვენება არ იქნება, ვატყობ, შავ მინჯაში ვიდრე არ ამოყოფ თავს.

კოკი. ადამიანი ერთხელ იზადება და ერთხელ კვდება, მე მეორედ რაღა მომკლავს.

ასტმა. არა ხარ შენ ადამიანი, ეშაქი ხარ და ღვთის პირიდან გადავარდნილი. უი. დედაო. ასეთი ოხერი დეა სასწაული მაინც ვინ გაგაჩინა.

კოკი. დედაჩემმა, დედაჩემმა გამაჩინა, მაგ უბედურმა. ასე არ არის დედაჩემო! (მღერის) „უფალო ღმერთო, რად გამაჩინე, თუ გამაჩინე კიდევ მარჩინე“ (შეჩარდება). შეხედე. უხედვე თვალთა გამოაყოლა... ასტმა, თუ ხელა ა ის რამეს გრძნობს და განრცდის, წამუქმედია სახუდამოდ სული და ეგ არის.

(ჩამოდის კიბიდან).

ასტმა. ამ დაკრძომილ მოხუცს მე შიტოვებ? რას უთირებ დედაშენს, უზაწვილო?

კოკი. დედაჩემს შენ ნუ ეტუშრები (მიდის, მოეხებვა, ეფერება) ეს ქაღის თავის წარს ფუშს გაგვაკეთებინებს, თუ აჩქარდა და ამ ერთ თვეში გამასწრო გამოვჩნდები და ჩამოვალ სხეულიდან, თუ არა და ამ დროში რაღაცს მოვაფიქრებ. მიხედვით შენ დედაშობლს, მოკიდე ზელი, გვიყვანე, ძილის დრო აქვს.

ასტმა. (დავრდომილს) წამოდი შე უბედურო, შე საყოფადო (ამოსდებს ხელს ილიაში და მიუყვანს) (გადიან, კოკი ისევ ღლინით აღის სხვეწზე.) „უფალო ღმერთო, რად გამაჩინე თუ გამაჩინე, კიდევ მარჩინე!“

ასტმა. ესე იგი მიღისხარ, ხომა... ვერ შევქვლებ მე აქედნე ტუთილს და არტისტობას.

კოკი. უნდა შესძლო, სხვა გზა არა გაქვს. ვერ შეძლებ და შენც ჩემთან ერთად ჩაგაუღებენ. წერილებს რომ გეკარნახობდი, მაი არავინ იცის და ვერც ვერავინ დაამტკიცებს, ხელწერა კი დოკუმენტურად დამტკიცდება შენი რომაა.

ასტმა. გამომიქირე? რა დედასა, სასამართლოზე თუ მადგება საქმა და განწირავ, მერე მე ვიცი ძველსა და ახალს ყველაფერს წაწმინდად ჩავეუკლავ მოსამართლეს.

კოკი. მაგიც გვიყოფილიწინეთ: ცოლის ნათქვამს სასამართლო არ იღებს პხედველობაში. დეიდებენ დოკუმენტებს, ნივთიერი მტკიცებას წინ და მოჩრჩა, გასული ხარ დამაშო. წავედი მე ახლა მამაზე ციერთან... (მიდის ღლინით). „უფალო ღმერთო რად გამაჩინე, თუ გამაჩინე კიდევ მარჩინე!“

(ავა სხვეწზე).

ასტმა. ღმერთო შენ გაგვიოტენ მშვიდოლიაზი დდე. (ასტმა აჭრებს შუქს და გალის. ისმის კოკის ღლინი. ცოტა ხნის შემდეგ სიბნელეში ფეხაკრფით შემოდის ასტმა) რომ მოკვდევ მაინც შივაგნებ, რავალია ფულის მოპარვა და ადამიანის გაჭრაება, ნახოს ერთი (სიბნელეში ფეთურას დროს ზელი მოკრდება კვლევტ ყურის ძირთან დაკიდებულ რადიოზე. ჩაირთება დიდი ხნის დადუმებული რადიო. სკა რადიოდან. „რომელი ხარ? ხელუბი მალა! არ გაინტრა, ზელები მალა!“

ასტმა. დიდი!

ხმა რადიოდან. კიდევ, მალა ზელები! არ

გადმოდგა ფეხი თუ არა გაგათავე. იცოლი ხელუბი მალა! (ამ სიტყვების დამთავრებაზე უფრო უფრო გაეკარუნა ერთი). ასტმა გულშეწუხებულად (სმენს) ხმა რადიოდან. გადმოცემული იყო ლიტერატურული (რამაბტული კომპოზიცია „ხელუბი მალა“, რამოდენიმე წუთის შემდეგ მოხსმინით უყანასკელი ცნობები.

ასტმა (წამოყოფს თავს) ვაი, თქვენი უყანასკენელი ცნობები გაიგე მე ადრე და მალე! რაც თავი მახსოვს. ჩაქვავებული აქვს ხმა ამ ოხერს და რკირას აამუშავა ნეტა ვიცოდ.

კოკი ხმა. ტუთუთა ირკები, ჩემო ქალო, სულერთია მაინც ვერ იპოვი.

ასტმა. რას ვერ ვიპოვი, რას პრუტუნებ, ბერიკაცო?

კოკი ხმა. იცი შენ. ასტმა. თავი მტკივა და წამალის დასაღვეად ჩამოვედი, დედაო.

კოკი. აუტივიარ თავს რატომ იტყვივებ, რა გინდა ჩამომიყვანო.

(გამოაცლის მოდგმულ კიბეს).

ასტმა. კარგი ბატონო, გავალ იქით ოთახში, რახან აგერ დაგჩემებია.

(აუწევს რადიოს და გალის).

ხმა რადიოდან. „ქვირფასო ამხანაგებო! მუერავლედ გილოცავთ თქვენ და თქვენი სახით მოკმე საქართველოს ყველა კოლმეურნეს საბჭოთა მეურნეობის მუშაეებს...“

კოკი. (ყვირის) გამორთე ქალო, გამისკდა თავი.

ხმა რადიოდან. სპეციალისტებს და მეცნიერებს, ყველა მშრომელს შესენსინავ გამარჯვებას... კოკი. ჩაუქვავე ე, მაგ დასაწავებს ხმა... შენ ოთხში ამოვალ.

(ამოყოფს ფეხს და კიბეს ეძებს, მაგრამ უშედეგოდ. თავს ჩამოყოფს, ხედავს კიბე ვაწეულია. ჩამოეკიდება, სურს რომ კიბეს მიწვედეს ვერ ახერხებს, ვერც ზევეთ აღის, ასე კილია თავდაყირა.

— ხალხო, მიშველეთ... მიშველეთ ხალხო... ვაი ვეარდები...“

(„ვირებუტა“ და კაცის ბრავანის ხმა ერთი).

ფ ა რ დ ა

მეორე მოქმედება

სურათი მანუსკრიპტი

მეორე მოქმედების არცერთმა სცენამ მძიმე, დამთრგუნველი ატმოსფერო არ უნდა შექმნას. ყოველი ეპიზოდი სიკოლს ან ირონიულ ღლინს მაინც უნდა გვირიდეს მათურბელს, რაც მისალწვეი იქნება, თუ სამგლოფიკარო რიტუალს ზაზგასმული თეატრალიზებით გავითამაშებთ.

ფარდა იხსნება. ავანსცენაზე სკამებზე სხედან შავებში შემოსილი ასტმა და თეთრ ნიფხავ-პერანგის ამპრა დარჩენილი ფეხშიშველი კოკი. კოკის თავება აქვს აბეული. შათი დიალოგი კარგახნის დაწეული სუბტრის დაგრძლება.

ასტმა. ასე ჩემო კოკი, ეს ერთი ღამეც და ზღალ უყურე მიწა ნაგებარავს და ნაგებობებს.

კოკი. ძნელი ყოფილა, ხომ იცი, საკუთარი თავალით რომ უყურებ შენ სიკვდილს. არ მეფონა ასე თუ დავიზაფრებოდი. გული მომიყლა იმ ბავშვის ტირილმა, რავა ვუვარებივარ, ზედად შენ?
ასტმა. ვის ბოშო, ოთარის?

უნდა იტიროს აბა არ უნდა იტიროს, შევიღვივებ უზრდილი.

კოკი. კარგი ეხლა, მე მაინც ნუ მეუბნები. ჰე-ბი მქონდა ბავშვს ჩაქცეული მუშაობით. ინტერნატი რომ არ გავსწრო ახახოუბანში გახდებოდა წახაყაინი.

ასტმა. ვაი, დაგაბრამვა ჩემმა გამჩენმა. ვერაფერს კარგს ჩემსას რომ ვერ ხედავ. ეს ბიჭებიც შენა გგვანან. უყურე შენ ამას, ცა და ქვეყანა დავაქციე ტირილით და აბა ერთი მადლობა თუ წამოგცდეს.

კოკი. ბრძანებით გამოგიტან მადლობას პირად საქმეში შეტანილი... კაი ეხლა ნუ ვიჩხუბებთ. მეცდარი ვარ ახლ: მე და რას მთხოვ, რას მემართლები, თუ იცო, მაცალე პირში სული ჩავიდგა, თვალს ვავახლო, მივდგე-მოვდგე, შერე მე ვიცი და ჩემმა კაცობამ. გაგიყრი „პოდრუჩკს“ ჩემო ქალო და დაგაუვალე ბიჭებზე კვეყნარებებს, წვივადეთ დად რუსეთში, ვეწვიოთ საზღვარგარეთს, შემოუაროთ ვეროასს, აფრიკას, გასტემალს, მთლად დედამიწის ზურგს. რაფრა ყოფილა ხომ იცი იქანე, მიუახლოვდები თუ არა, ოტლებების კარებები თურმე უცებ გეივლება თვისითი. მიზრმანდი ბატონო, ოტლებებში, კახინოებში, გაიწყინებდი რესტორნებში, მიირთვი, იწებე ოსტერინა ნა ვერტილდე, ონდელი, გოლუბცი, ბიფურგონი, ბიფუტეკსი, შნიციელი, ნაირნაირი პრიანკები, მა რავალია! ერთი კარგი ცხოვრება ჩვენც ვირავუნოთ ამა სიბერის დროს.

ასტმა. კაია, კაი დაგემართოს მარა, რანაირად, რაფრა?

კოკი. ძან უბრალოდ, ძან იმფრად. ფულში იცის ყველაფერი, ფინანსი იგრაიუტ რამანსი — არ გაგიგია.

ასტმა. ომბალოიანი ტყეშალი და ეკალა მაინც არ ეცოდინებათ იქანა.

კოკი. ყველაფერი იციან, ნუ გეშინია შენ. ეკალა და პრასი თუ გინდა, იყავი აქ, თითზე ახვიე და და უწე მარბილზე... იცი, რას გეტყვი, ასტმას ვინაცვალე, ფულის შოვნას ხომ დიდი შრო უნდა, დახარჯავს კიდევ უფრო დიდი; აბა, თავშალში რომ გაქვს გამოკრული და კრუხივით აწიხარ, იცე არის საქმე?

ასტმა. ჩემ ფულთან შენ რა ხელი გაქვს?

კოკი. ვისი ფული არ მიჭამია ამ ქვეყანაზე, რანაირი გადამთიელის, შენსას კი არ იქნა და ვერ ვეღარსე, გამასინჩე, ვნახო ერთი, რა გეშინია.

ასტმა. ხმა ჩეიწყვიტე თუ არა ვიცოვდე იცოდე. ქვეყანას ატყუებ, მარა ორი სულიერის მოტყუება ვერ შეძელი. ძალღის გუმანმა აჯობა ადამიანის ქუცას, ექსი დღეა ტირილი და გლოვა ჩვენს სახლში და ერთი არ დაუყმუვლია, არ ეტყუვდები თ მე და მირტეორა.

კოკი. მანთლა, რა იყო შე ქალო მასტერა-ვის ელმავალიყო, რომ მაიკედლებ ზოდზე, ვითხა-

რი, გთხოვე. შეგებევწე, არ გინდა მითქი, მარამ გაგიგია?! გავუგონოთ, გავუფრთხილდეთ ერთმანეთს ვიდრე ცოცხლები ვართ.

ასტმა. გადამრე ახლა შენ მე. კაცო, შენ გაგიფრთხილდე და მოგარო, თუ მეცდარი ვიტირო? კოკი. კაი დაწუნარდი. შენ ახლა ცოცხალს ველარ მიტან გატყობ, წავლ და ჩავწვები ჩემს კუბოში.

ასტმა. სად წახვალ, სად ჩაწვები? დაჯეი აქანე. ტყუილა კი არ ჩამოგიყვანე, საქმე გაქვს, არა ვარ მე თანახმა ორმოც პროცენტზე, სამოცი მე და ორმოცი შენ. სამართალი თუ გინდა ეს არის.

კოკი. შე ქალო კარგი, რა დროს ვიტირობა.

ასტმა. წამოწოდებარ იქ მხარეთმცხე არხინა, მე კი აქ ზღვილისაგან ღამის ყელში კიბო გაშირდეს. ნახე რას მიგავს ზამა. ახლა ამდენი ძუყილი, არტიკობა და თვალთმაცუობა!

კოკი. დიდა რავა გადგას მართალია, არ უარყოფ. მარა დიდი იარაც იქნება... მაცალე, შე ქალო, დამათვალე ბიჭებზე აქაურბო. (წამოღებება, ათვალე-რებს) უოჩად შენ, კარგად მოგიწყვია. აწი რომ მოყვადე, საფარდებელი აზაფერი გამყვება. შეხედე შენ, რაფრა გაუპატროსნებეარ. ჩემი ბავშვისის სურათი სად იშოვე?

ასტმა. არა ხარ ეგ შენ, პოლიომილიტია, ენაცვალის დედა.

კოკი. აუჰ, ღვთის სტარახისი საქმე გაკეთებია.

ასტმა. სადრ:ზხიო, რავა მეცდარი ხარ, თუ?! გინდა თეატრისათვის მითხოვებია, გინდა აქ მითანახია, რა ვანს? ეკალა, ბეშევაზში შენ ნაყლები იქნებოდი, თუ!

კოკი. ისე შენ მართალი ხარ, ბავშვი ყველა ბავშვია, მერეა, რაც არის, როცა იზრდებიან და ვარდებიან... ეს სახალე რამხელაზე შემოგიდგამთ, ჰერისტეს ამალღებია პირდაპირ. შენ იქ მარტო წიხარ? მაჩვენე, შეგახედე ნუ დაიხარებ, თუ ქალი ხარ.

ასტმა. (მიღის) შენ წუნქალ რძლებსაც უნდოდათ აქ ამოხვლა, მარა ვერ მივართვი. არაგის ვუთმობ შენს თავს, ასე ვარ გადაფურცებული, ა (შეიკრუნდებინის მოსახამს გელაფურის გაგრძელებზე კუბოს თავსა და ბოლოს გადაფენს და დევმობა).

კოკი. კი მარა, სამძიმარი!

ასტმა. რა სამძიმარი?

კოკი. ხელს არაფინ გართმევს?
ასტმა. არც ანთად ღირსი. გულმოსული ვარ სოფლის ხალხზე, პანთონი რომ გავქვს ეკლესიასთან, იქ მიმდინდა შენი დამარხვა, ჩემთვისაც იყო გვერდით ადგილი, მარა არ ქნეს, თავდაპირველად დეკითანხმეთ, მარა ბოლოს მაინც უარი გვითხრა სართო კრებაში.

კოკი. უყურე მაგ გათახსირებულებს!

ასტმა. რაში მჭირდება მაგათი ტურტლიახი ხელის ჩამორთმევა? არც პოლიომილიტის ხათრი მოიღეს? ორჯერ მოიყვანა აქ საბჭოს თავმჯდომარე და ორჯერვე ხალხის სახელით უსიარცხელი უარი გვირთხრა. ოჰო, იცოცხლე, მე ის ვლანძღე, ვლანძღე რომ რიონი ველარ გაიტყვას.

კოკი. შენ რა ვითხარი, სიღის ტომის დამარხვაზე იშლი ნერვებს?

ასტმა. ნერვებს შენ მიშლი, შენ მკლავ ცოც-

ხლად. ამდენი ვალები მაინც რამ აგაღებინა, კაცო?

კოკი. ოჰ, გიყვირე, გიყვირე, თუ არა, არ იცი. შენ.

ასტმა. რა ვიცი კაცო, კაპიტონ მიქელაძისთვის ათასი მანეთი რომ გამოგიბრუნებია, როდის და საიდან. ვიცოდა მე! რატომ დამეხლად, რატომ არ მიიხარი, შენ სულ კატანო.

კოკი. უი, არ დაიჭერო!

ასტმა. სირცხვილით ჭირის ოული ასკლებოდა სახეზე. მაგრამ მაინც მიიხრა, კოკი ბიძიას ათასი მანეთი ემართა ჩემიო, რა შეშველება ახლა, სხვისი ფულიაო.

კოკი. ვინ ვითხრა ქალო ეს?

ასტმა. ვინ ვითხრა და სასაქულანტოდ მოსკოვში რამაზარა დაძვრება, კაპიტონა პოვრის ბიჭი რომაა — ენრიკო.

კოკი. არ დეიჭერო.

ასტმა. ორი კაცი დაუღა მოწმედ.

კოკი. კულები, მელას კულები. უუურე მაგ გემლის წიწილს. თახსირი, ვაი, კაპიტონა, ოჰ, ენრიკია, ამ გულზე გადაშიართ, ეგ აფერისტობა თუ შეგარჩინოს!

ასტმა. უი, უი, დამარტვი თავში რამე და გაშათავე.

კოკი. აბა, რა გეგონა შენ, სავსეა ქვეყანა ჩემისთანებით.

ასტმა. ამას შენ არ იყარებდი, ხომ კოკი?

კოკი. ვიყარებდი თუ არა, მე ვიცი. ერთი ეგვნი გამოამკერძინა საღმე, ჩემს გემოზე და მერე მომკლა.

ასტმა. დედა, უუურე შენ. რაფრა გამოიბედეს, რა უბირი და დაბედურა მე მნახეს. ხალხში მოკერი თავს, ხალხში, საქუევროდ. გათახსირებულები. მედარი ხალხში მიდევს, ახეთი უბედურება მადგას და ხედავ რეებს ჩადიან?

კოკი. ...მი გალღეტილ ბიენტიას ბიჭს რაღა უნდოდა, რაო, მედარს ვაიღვე სასამარადოშიო?

ასტმა. არა, ცოფვას ვერ ვიტყვი, პირიქით, კოკის ვენაცვალდი. სულ პირიქით, ფულის დაკარგვა შეწყინა, მაგრამ რას ვიწამ, კაცს საფლავში ხომ ვერ ჩაუყვებო, ჩემი უსისაითი ეგ უფილიაო, შემდეგ ვაიკრა ხელი ჭიბეზე და ხუთი თუმანი ოჯახს შეაწია.

კოკი. (ადის კიბეზე) ძმურად ჩემო ასტმა, ძმურად გავიყოთ, ასე აჭობებს. (უცებ კარებს ეღაცა მოაწეებს და როცა ნახა დაკეტილია, ფანჯარას მიადგება, გააღებს და ოთახში გადმოსვლას აპირებს შალიკია შტერი, მოხუცები დაინვინან და იმავე ადგილზე გახვედებიან).

შალიკია. ვუი, უი, ამას რას ვხედავ, ცოცხალი ხარ, კაცო, შენ?

კოკი. ვინ ვითხრა რომ ცოცხალი ვარ.

ასტმა. ჩუ, ჩუმად, შალიკია, არავინ გაიგონოს, თორემ მართალი ეგონებათ.

შალიკია. ვუი, ვუი, გადამრეეს ახლა ეს ხალხი მე!

ასტმა. დავიღუბეთ, გამოგვეკრა უელი... მოდი შალიკია, გადმოდი, არ დეიშტერე. საიდან გავნდი ამ შე ჩემი ცოლით სავსე.

შალიკია. საიდან და ფანჯრიდან, კარები რომ ჩაგრიანათ, აბა რა გეგონათ? თქვენ სულ გამოშ-

ტერდით ბებრებო, წესი და რიგი არ უნდა იყო. დედო, მედარი როცა ხალხში გიწევს, უკარებო, დაკეტვა ვის გაუგია?

(ასტმას თითქმის ძალით გადმოყვას ფანჯრიდან შალიკია. სასწრაფოდ კეტავს ფანჯარას).

კოკი. მივდივარ მამა ზეციერთან, საშუალო სასუფიელში, გემშვიდობებით.

(შალიკიან დაგას კიბის საფეხურზე ფეხს და მიიწევს ზეით).

შალიკია. (სიცილისაგან წაიქცევა იატაკზე და ხელს უბრაზუნებს).

[გავიფიქვით, გადავირვი, გადავირვი, გავიფიქვით, კოკი ბიძია ჩანართელი, ტანართელი, სულ მთლად ცოცხალი.

ასტმა. (კოკის) სად მოიპარები, ამ საქმეს ვის უტოლებ, სანამ დროა მიხედე ამ კაცს, შოთარე შენ გაუფიქრებულ საქმეს.

შალიკია. ცოცხალი ხარ, კოკი ბიძიას ვენაცვალე?

კოკი. მედარი ვარ. მედარი, ვერ ხედავ, უბა რომ მაქვს ახეულო.

შალიკია. მედარი თუ ხარ, რატომ არ მამღვე ხანჯალს? მერე რა რომ გიფს მეთხიან, გიყვებს ხუ ეხუჭობით, თვალისჩინივით გავუფრიბილდები მამ საუნჯეს.

ასტმა. (ჩამოხსნის კედლიდან და აწოდებს კოკის). აიღვე შალიკია, ახლავ მოგცემს. მა დააუენე ხაშველი, ნულა აჩანჯლებ, რაც არის, არის, მაგის ბედიც ეგ უყოფლა.

(აიფარებს თვლებზე ხელს).

კოკი. აბა, შალიკია შენ და მომიგონე.

(წუწულის ხანჯალს).

შალიკია. შგონი მართლაც შევდარია, ხომ იცი, შენ ასტმა ბიცოლა.

ასტმა. მედარია, აბა რაია, მედარი რომ არ იყოს, ცოცხალი თავით ამ ხანჯალს — ჭევერეულო სირცხვილ-ნამუსს, საუნჯეს ჩვენსას ვის დაუთობა და. მედარია ჩემო შალიკია, მედარი.

შალიკია. მიხვდი ბიცოლა, ეს არის კოკი ბიძიას სული, ხომ ვარ სწორი?

ასტმა. უი, შენ კი გენაცვალოს, ასტმა ბიცოლა, ეს რა კარგი სიტყვა თქვი. სწორი ხარ, კეშმა რიტო, მარა მაინც არ თქვა არხადა.

კოკი. ა, ბატონო, ხომ გუბუნებოდი, ხომ ვამბობდი. ხედავ რავა მხვდა. უორად შენ შალიკია, უორა ჩად.

შალიკია. კი მარა, კიბეზე რომ პორწიალობდი, რაშია საქმე!

კოკი. ზეცაში მივდიოდი.

შალიკია. ჭერ არ წახლხარ?

კოკი. წავიღებ წერილს და წავად.

ასტმა. აგერ დარჩენია მავიდავ. მა, ქენი სიყვითე, აიღე წერილი და წადი. უშენოდ რაფრა უნდა გაველო ამ გაციბულ კედლებში, მარა ჩანდაბას ჩემი თავი.

შალიკია. კაცის ბედი ზეცაში წერია და იმას თურმე ვერავინ ასცდება.

კოკი. ხომ იცოდე შალიკია, რამხელა ცოფვა ჩამოგვხტენი კობრიდან. სულელი ის იყოს, ვინც შენ აწი ვე სიტყვა გიწოდოს. რა კარგად მოიფიქრე, რა

დიდ უბედურებას გადაგვარჩინე, შენ აგაშენა ღმერთმა.

შალიკია. ნუ შეფერებით, არ მინდა მე თქვენი მოფერება... რაა ახლა ეს, მე აქ მართლაც ხანჭლის წახალბადე ვი არ მოვსულვარ. ღამის სათევად მოვიდი...

კოკი. ასტმა. მა?!

შალიკია. ღამე უნდა ვუთხოო კოკი ბიძიას, ეკუთვნის მას ე პატვიცემე ჩემგან.

ასტმა. (კოკის) გეკუთვნის კაცო?!

კოკი. რატომაც არა, ცოტა ამაგი მაქვს, თუ? შალიკია. მო და თუ ეკუთვნის ჩაწევს.

ასტმა. სად?

შალიკია. სად და კუბოში, აბა ცარიელ კუბოს ვუთხოო ღამე.

კოკი. ცივა ბიჭო იქ.

შალიკია. ნიფხავ-პერანგის ამარა რომ დატანტალებ შენზევლა, შეგაცოდა აბა რა იქნება. არ ვციცი, მე, ახლავე ჩაიცვას და ჩაწვეს კოკი ბიძია.

ასტმა. მომისმინე შალიკია, ეს, შენ რასაც ხედავ, არ არის კოკი ბიძია, ეს არის კოკი ბიძიას სული, კოკი ბიძია იქა წევს.

შალიკია. თქვენ მე მართლა სულიელი ხომ არ გგონივართ? ხორცი და სული რამ გაყო ჩვენს ღრმში.

ასტმა. გიჟს რავა ჩაუვადეთ იარაღი ხელში, ქუჯა ევაქვს ეხლა ჩვენ. კი შალიკია, ჩაწვება, აბა არ ჩაწვება.

შალიკია. ახადე თავი და ჩაქვერი შიგ, პე ჩქარა, არ მომაყვანიო გული.

კოკი. „მისხარკულია“ სახურავი შალიკია, მაგას მე კი არა ათი კანდელოც ვერ აძღის.

შალიკია. არ ვციცი მე. ჩავახევნოთ ნიკვალბეული, ასტმა ბიცოლა, გეოგე, დაშინაო გეიგე, ღამე უნდა ვუთხოო მე მაგ შენ ქმარს.

კოკი. ორსართულიანია აი ხსახხლე. ქვედა სართული დაკავებულია, ზევიდან რომ მოვთავსდე, ხომ შეიძლება.

შალიკია. ორსართულიანია? შეიძლება. დაწეკო. (კოკი აიღის მალა და კუბოს ზევიდან გაიშობტება). დახუკე მამი თვალები, რას დაგეპეტბა გატყავებული აურდელივით.

კოკი. დევიკრიფო ხელები?

შალიკია. ჩუ, მკედრის ლაპარაკი არ გამოვია მე. ხელებს მე თვითონ დაგიკრებ. აი ასე... კარგია... უბა უფრო მაგრა... ასეთ (გაუქერს).

კოკი. დამხარო ამ უბედურმა...

შალიკია. ხმა — კინტიკი თუ არა, ჩაგცემ ამ ხანჭალს და მიუარე მერე კაკალი.

ასტმა. ცოდევა, არ მოკლა ბერიკაცო, თავი არ გაუბედურო შალიკია.

კოკი. ბიჭო, მაგი ბანალს პარსავს, ისეა ალესილი, მარცხი მოგვია იცოდე, გაურთიილდე.

შალიკია. გადამრეცს ეს მიცვალბეული... ენა ჩაიგდე მუცელში... ვინ კოფილა კაცო ეს, ბიჭოს!

ასტმა (რადაც იაზრა). „სტოპ“, სდექ! არ გაინკრეთ... (აიღის ზედა ბაქანზე) აწი თავი ზევით უმაწვილო, ამოისუნთქე. ფუფ... ღვიზის სუნად ყარს, გახეიქლი მოვარალია!

(დააძრობს ხანჭალს) დაწეკი ახლავე თუ არა გაგჩეხე შუაზე და ეგ არის.

კოკი. არ გადამრიო არ გამოვიკრდა, რაა ეს ქვეინი და დლაგებული კაცი-თქვა.

ასტმა. არა გრცხვეინია შე უნამუსო, გასკდები და მაშინ გახხენდება ხომ კოკი ბიძია?!

შალიკია. (ღაიბნა, ღაიმორცხვა, თითქოს რაღაც დიდ დანაშაულზე წაასწრესო) სულ ერთი ქიქა დავლიე ამბროსინა ნოქართან კარა, კი არ დავლიე, დამალევიგნეს, დალიე თუ არა კიხერში ჩავასხამო.

ასტმა. გასაგებია ყველაფერი, სიგაიე რას გიწამს შევლო იმისთანას, რასაც ღვიზი დავმართებს.

კოკი. სწორი ხარ ასტმა შენ და მიდი ახლა.

ასტმა. სად მივიდე?

კოკი. მიდი, გამოიტანე ღვიზო.

შალიკია. არ შეიძლება ასტმა ბიცოლა ჩემთვის ღვიზო.

ასტმა. სხვასთან ხომ შეიძლება?!

შალიკია. ტვინს მატყენ, მთლად გამაშობრებს.

შალიკია. ეს კაცი რატომ ერევა ჩვენს ლაპარაკში, ცოცხლების ლაპარაკში, რატომ ერტები, ვერ გამოვიდა ჩეიგდე ენა მუცელში დახუკე თვალები და გაქიხე ფეხები, თუ არა მუცელში გფუშავ ამ ხახხალს.

ასტმა. რავა. ჩემი კოკის შეხანდლობარი არ უნდა შეხვა, შენ?!

(ჩადის დაბლა იღებს ღოქს და ქიქას).

კოკი. (ზემოდან კარნახობს) დიდი.

შალიკია. გააშუდი...

ასტმა. (შეცდლის ქიქას). ეს რავალია?

კოკი. უფრო დიდი.

შალიკია. არ გინდა ბიცოლა, ტვინსა შტყენს, სულ მთლად გადაიკრევი მერე.

ასტმა. გაწუმი, შე უნამუსო, შენ.

კოკი. არ უნდა შემიწულო, ბიჭო, ღვიზო და მშიერ-მყურადი უნდა მამოყოფო იქანე, მიაგებოსო თქვი და გადაკარი, ცოდო ვარ, ცოდო.

შალიკია. ისე სწორს ამბობს მარა, ცოცხლების საქმეში მაინც ნუ ჩაერევი.

კოკი. მიდი ახლა და გადაკარი ეს ქიქა.

შალიკია. ქიქა კი არა ვაწაა.

ასტმა. ამ ერთი ქიქით შეიწუდე ახლა, არაფერი გიჭირს.

(უსხამს ვაზში ღვიზოს).

შალიკია. (ჩადის, გამოართმევს ვაზს). ამ პატარა ხსამისით და დიდი გრძნობით, და ძლიან დიდი ხსამისით მიწა მე შეხვავა და შევიწუალო, შევიწუალო და შეხვავა ძვირფასი კოკი ბიძიას სულის სახ. სენებელი. მიაგებოს, ამინ!

(გადაკრავს).

ასტმა. ამინ! ღმერთმა შევარგოს.

კოკი. (ზემოდან კარნახობს) მეორეც, მეორეც...

შალიკია. აღუტ... ხმა, კინტიკი... შენი სუნთქვა არ გავიგო... შე ბებერო შენა. კუბოზე რომ წამოჭადარარ და ენად გაკრეფილხარ, ვინმე, რომ შემოხიბდოს, რას იფიქრებს, ხომ მოგვეჭრა თავი ასტმა ბიცოლასა და მე. ერთი მკედარი ყვადოთ და იმასაც ვერ მოუარესო. დამისხით...

(უსხამენ).

ასტმა. (საქმიანად შემოდის კულანბიდან) რაო მოლარეში?

ასტმა. (შეკვირვებს) ავია, კოკი! პოლიომილიტი. ასე არა, რა საჭიროა ასე ხმაშაღლა.

ასტმა. კი შეილო, კი დედა (მიმართავს უმცროს ვაჟშვილს) ბიჭო, შენ რა ქენი, ოთხი ჩემოდანი და პრენილი ბიჭა რომ გაგატანე მე და მამაშენმა ციშირში. აქვე ფულა!

ქაქია. აბა, აბა!.. რა საქმეზეც ეხლა ხელი მიცილია იმ ფულითაა წამოწყებული.

ასტმა. სპიხს წაოწყებაზე, იცოცხლე, ყველა მარტვილი ხართ, შენ ის მოთხარი, პირი თუ აუწყვე და ბოლომდე მიიყვანე?

ქაქია. ბოლომდე მიყვანილი და პირიც სამართებელივით აქვს აწყობილი.

ასტმა. ეს ცხოვრება დემა, მოთაღე და ქამეო — იტყოდა ზოღმე ცხოვრებული მამაჩემი.

ქაქია. რაც შემოძლია ვთლი დედაჩემო, ხელეწრო ვარ, ხელეწრო, სულ ჩემსკენ ვითლი.

ასტმა. არა, სიყვდილის აღარ შენეშინდება, რახან ჩემი დამარხავი შვილი გამოჩნდა...

(შემოეარდება შალიკია შტერი).

შალიკია. რა ცხვირები ჩამოგშვიათ, რაშია საქმე?! სად არის კოკი ბიძია, რატომ არ დატანტალებს აქანე ნიფხავპერანგის ამარა ფეხშოშველა. შეხედეთ, ნახეთ ერთი რა ხანჭალი მარჯუა... შეხედეთ... აიტი, აიტი (ფარკიკაობის მოძრაობის ილუტებს აკეთებს) რას ლაღლაპებს, სიყვდილივით ენანებოდა მოცემა, მაგრამ მაინც დავცინივლე.

ასტმა. ნუ ატრიალებ მაგ ხანჭალს, რამე უბედურებას არ მოგვამოხვია.

შალიკია. ხო, ხო... ოხერი ვარ, ოხერი. გაქანებული მექრთამე. „იცოცხალი რომ ვარ, არ გამაზიხილოო“, კოკი ბიძიამ მოხარა: მომცეო დანაპირები ხანჭალი და არ გაგამხელ მეთი... აბა წრე, წრე... ტა-ში, ტა-ში... (ხალხის ფეხებთან ურტყამს ხანჭალს და წრეს აფართოებს) სად ხარ კოკი ბიძია, გამოდი, უხდა გეცმეკო.

ანაშა. მოკირიფე ვაყვაცომა, მოკიდე ხელი მაგ გეოს და გაიყვანე გარეთ.

პოლიომილიტი. ახლავე ძვირფასო, ახლავე. შაღვა, ამხანაგო შაღვა. თქვენ ზღვარს სცილდებით... (შალვა შესაშინებლად შემოტრიალდება) შაღვა ჩემო სიყვარულო...

ასტმა. ვაი ჩემს მოსწრებას უბედურს.

შალიკია. რატომ ტირიხარ, რა ვატრებებს? ცოცხალი ადამიანის ტირილი ვის გაუგია, წაიწყმიდეთ სული ხომ... ქუბი. შენ ჩემი კბილა ხარ, შენ გეტყვი საიდუმლოდ, მამაშენი ცოცხალია, აქ არავინ არ წივს, ა, (აეკვირვებს) ხომ ატყობ, ცარიელია...

ასტმა. ვაი, რავა მიკლავს გულს და მითოქავს ამ უბედურის სიტყვა-საქციელი. ცოცხალია შალიკია, ცოცხალია ჩვენ გულებში და არც არასოდეს მოყვდება შენი კოკი ბიძია. არ გამოიბრუნოთ ეს უბედური, დაეთანხმეთ.

ქაქია. (წამოდგება) გიფი ხარ შალიკია და მაგი გშველის შენ. წადი ახლა სახლში, არ გამაღაბოთ თავი.

შალიკია. (ნინწამბდარა ხმას დაუწვია) რატომ ვარ ძამა გიფი, სიმართლეს რომ ვამბობ... იმწვე?

ქაქია. გიფი ხან შალიკია და მაგან გადაგრაირი-ნა...

შალიკია. არა ვარ გიფი, ნუ მიწოდებ—შეგიწრტავს უვას... რავა მატკინე გული, ბიჭო.

ქაქია. წადი ახლა, შინ.

შალიკია. მივდივარ, კი მივდივარ. (გაღის).

ასტმა. ჩემო კოკი, ჩემო კოკინა! ჭკვიანი და გიფი რავა ერთნაირად გაამარა და გადარია შენმა სიკვდილმა. (ჩვეულებრივი ტონით მიმართა შვილს) პოლიომილიტი, დედა, მიხედვე ჩემს ლამაზ რძალს, ნანეტანი უხალისოდ ზის. ანაშა შეილო, დღეს შენი სხვის ფეფი არ მომწონს, არ შეიძლება შენთვის ამდენი წუხილი.

სიწვილა. მე, რომ გული ამოვიგდე ტირილით, ეგ არაფერი ხომ, დედათილო!

ასტმა. ქალაქში გაჩრდილ ქალს ედრები, ბოშო?! მაგის ფაფუკ ხახის კანს საკუთარი თვალიდან გადმონადენი ცრემლიც კი ვნებს. ასე არ არის, ჩემო საყვარელო რძალო!

ანაშა. მე ვგონებ და სერტოდ, ამაზე უკვე აღარ კამათობენ, რა მე პოლიომილიტი მიყვარს. რაგორც სოკო ხეზე, ისე ვარ მიწვეებული პოლიომილიტის მაგარ სხეულზე.

ასტმა. ვინც არ უნდა იყოს, შეილო, მთავარი მაინც ქმრის სიყვარულია.

ანაშა. რა თქმა უნდა, უხათუოდ, რასაკვირველია... პოლიკო ფისუნი, ხომ სწორს ვამბობ.

(თან თავის პოლიკოს ეთრისმება და ეტმანება).

პოლიომილიტი. (გადაულაპარაკებს) თავი შეიკავე ქალბატონო... ნუ ახუნტრუყვები, თორემ თუ ავიწყებტი, ხომ იცი, ევრაფერი რომ ვერ დამაკავებს.

ასტმა. იღუღუნეთ ჩემო მტრედებო!.. აი შევიღებო (მიმართავს, ჭკვიანა და სიწვილას) როგორ უნდა ერთმანეთის სიყვარულს და დატვიხსცემა. შენვედეთ და ისწავლეთ, უფურთო და პატივებით.

პოლიომილიტი. (მტკიცე გადაწყვეტილებით მიუახლოვდება პულტს) მთავარი მოლარე დამალაპარაკეთ მთავარი მოლარე მოვიდეს პულტთან!

სამა პულტიდან. „მთავარი მოლარე გისმენთ“ (მოლარის მხაზე ქვანასროლო ფრინველებით წამოიშლებიან კირისფლები. ასტმაც სასწრაფოდ ტოვებს ადგილს და ცოტა ხნის შემდეგ, მოკარნახის ვიხურში ამოიყვანს თავს).

პოლიომილიტი. რა ვაკვირებს დათიკო, ურუკი არა ვარ, შე კაცო, რამდენია დათიკოს ვენაცავალი?

სამა პულტიდან. სუფთა ფულად თურამეტი ათას ორას ორმოცი გახლავთ.

პოლიომილიტი. ცოტაა... წინ ორმოცია, წლინათვი, საფლავი მოსაწყობია, ახლა ქეღების ამდენ ხარჯებს გასტუმრება არ უნდა.

სამა პულტიდან. გასწვდება და გვარიანი თანხაც დაგარჩებათ.

პოლიომილიტი. კარგი ბიჭო, ნუ გამაყინე შენ მგონი ვიღაცებში გეშლები. ჩემი გაქანება და სხვების ერთია, სამეფო სუფრა ხუთ ადგილზე გამიწყვია ხუთას-ხუთას კაციანი.

სამა პულტიდან. სამ ათას მანეთამდე კი-

დევ ნისია გახლავთ. არის ნატურით შენაწევი ოცდასამი ფუთი ღვინო.

პოლიომილიტი. რა თავში ვიხლი შავათ „ბოქის“ ნარეცხს. ფული ღადენათ ვირიშავებ, არა?! ცოტა ჩემო ძმაო, ძალიან ცოტა.

ანაშა. დაგვეფსო თვალები, ეს რა უბედურებაა! პოლიომილიტი, მიიღე ზომები.

პოლიომილიტი. მართლაც რა არის ეს, დედე ბატონო, მიწა რომ ცვივა.

(შემოდის აჩქარებული ნაბიჯით ასტმა და იკავებს თავის ადგილს).

სიწვილა. (დღაძაბილზე) შავს რა უპირს, ქე იურება ქვევით, ჩვენ ვიფიქროთ, ზევით ვიუფრებით და აგვეფსო თვალები მიწით.

ასტმა. ზევით ტუფილად იუფრები, ტუფილა უპირაწე ამ ადგილს თვალბის.

ანაშა. აუტანელია პირდაპირ, საშინელებაა.

სიწვილა. ამას რა აქვს საწუწუნო. ნეტა ვიცოდე, წამყნები გაუშენებია, ქარსაცავი ზოლი გეგონება, მიწის ნამცეცს კი არა, თვითმფრინვს დააკეცებს.

პოლიომილიტი. პასუხს ნუ გასცემ... შენი სიღამაზე შურის. შური არის წუხილი სხვისა სიკეთისა ზედ, — ამბობდა ბრძენი საბა ხუღბანი.

სიწვილა. (თავის ქმარს) ნახე ერთი, რა დღეში მაქვს თვალბი.

ქაქია. ცოფიანი ძაღლივით გაქვს გაწითლებული.

სიწვილა. ხო ხო რა შედარებები გაქვს, გენაცვალე ზრდილობაში.

ანაშა. მე შენ გეტყვი ტირილისაგან ექნება.

ასტმა. (სიწვილას) ტირი გენაცვალე?

სიწვილა. ვტირი და მეტი არა! ასე გამწარებული ჩემ სიცოცხლეში არ ვყოფილვარ.

ასტმა. გაგამწარა ხომ მიამაშობილი სიყვდილმა?

სიწვილა. ამ სიმწარეს გავუძლებთ, სხვაფრივ თუ არ გამამწარა ბედმა და დამიფსო თვალბი.

ქაქია. მართლაც რა არის ასე გაუთავებლად რომ ცვივა მიწა ქვირიდან.

ასტმა. ოი, არ გათავდა და გამოილია ქვეყანაზე მაგის დამწვევარი. ასეთ საშინელ დღეში ვყვარ მუდამ ოხერს... ვირთხა! ვირთხები! ასეა შვილებო, რომ მიატოვებ მამისეული სახლი და გადაიქარგებ, ამა რა გეგონა, ხომ ხედავთ ვირთხებზეც კი დაგვიბრავებს მოხუცები.

პოლიომილიტი. გვარიანი თანხა მივეცი მსახლის ოსტატს. საოცარია პირდაპირ, არავითარი პასუხისმგებლობა, სირცხვილ-ნაშუსი.

ქაქია. მიწვ, რომელ ოსტატს მიეცი, პოლიომილიტს ვენაცვალე, კალატოხს, ღურგალს თუ მე-ბათქაშეს?

პოლიომილიტი. ერთს, მეორეს და მესამესაც... დახს სამივეს და საერთოდ ეს სახლი...

ასტმა. არ გინდა შეილო, მაგდელი, ქე ვიცი მე, მესხირება კი არ დამპარგვია.

ქაქია. უროდ პოლიომილიტი, ჩემო ძმაო, ასე ყველას როგორ გამოაპარე შენი სიკეთე, რომ ერთი სიტყვაც არ დაგცდენია მამაჩენის სიცოცხლეში.

სიწვილა. თავმდაბალი კაცია და იცის როგორ მოიქცეს.

ასტმა. სუ, მგონი ვიციცები ისევ წონიერები ბენ.

ანაშა. რა პროვინცილობაა, დღეში მარჯვენა სელა და სამჭერვე მისამიშრება.

(შემოდის ბეგლარი და მეორე მოვალე).

ასტმა. (დემავაგის გააყვებით) ხომ მომიკლით. ხომ ჩადებ მიწაში, მეტი რაღა დაგარჩენათ ახლა, მორჩით და მოხვენეთ. ეგ გინდოდათ და ელარსეთ კიდეც, თქვენ დამიღუბეთ კოყი, თქვენი გულბი-წა გადაიქარგა საშოვარზე იქნებ ვალი გავისტუმრო. აკრებს ჩემი პოლიომილიტი ფულს და გავისტუმრებთ.

ქაქია. აყვრებთ!

ასტმა. აყვრებთ შესაწე ფულს და გავისტუმრებთ, მეტი რა გითხრათ კიდე?

ბეგლარი. არ ვართ ჩვენ მაგ სიტყვების ღირსი.

შ მოვალე. რამდენჯერაც შევწუხდებით და მოვალე იმდენჯერ უნდა მოგისამიშროთ, წნისა ქალბატონო ეს, პატივისცემა.

პოლიომილიტი. დეწუნარი დედაჩემო... რაა შია საქმე, ამხანაგო ბეგლარ.

ბეგლარი. (პოლიომილიტს ნაშტანი ესხატრება) არაფერი ბატონო, არაფერი ღმერთმანი... კარის მეზობლები ვართ და მეზობლის ქირი არ გავიზიაროთ, არ გიანაგარძნოთ? გაგონილა სხვაფრივ, — ვალი შეიძლება დავივიწყეთ. მაგრამ მეზობლობის ღავიწყება შეიძლება, ისიც ასეთ დროს. ორი ფუთი ღვინო მოვიტანე ჩემთავად. 40 მანეთი ჩემს ვალს ჩამოვაკელი. ამა მეზობლობა რისია, ჩვენო დიდო კაცო, ჩვენო იმედო.

შ მოვალე. მართლს, ქეშარიტს ბრძანებთ, ბეგლარი ბატონო (პოლიომილიტს) თქვენი ხათრიწა ჩვენ იმასაც ვიტყვით, რომ ვალი ქირსაც წოულიაო — მარა ივარგებს ვითაში? (გელოვს მიმართავს) ხალა-ნ ჩვენო მხსნელი, ჩვენო გადამარჩენო... როგორაა საქმე?

ასტმა. ჩუმაღ, ჩუმაღ! თქვენი ბუტურია არ გეცალია აქან?

ასტმა. პოლიკო, ბე, ეიშალა და ეირია სუფრა, გამოიძახე მოლარე!

პოლიომილიტი. (მიდის ზულტან ჩართავს) მოლარე საწწრათოდ ჩემთან!

(შემოდის შალკია გიცი)

შალიკია. შეკიანად იქნებები, დედა ნუ მომიკვება, აქ ვიღებები ჩემთვის კუთხეში.

ასტმა. (მიმართავს მოვალე მეზობლებს) მიბრძანდით, დაგვტოვებ ამ ჩვენ მკვტართან, დაგვალაპარაკებთ შინაუბრები.

ბეგლარი. კი ბატონო, კი თქვენი ქირიმეთ.

(ბეგლარი და 1 მოვალე გადიან)

ასტმა. (შალიკიაზე ჰკვილს) მიაულოე მამც.

შალიკია. (დაუსხლებლად) რას გიზლით, ვიქნები აქან ჩემთვის, საქმელს მე არ გითხოვთ და სახმელს.

პოლიომილიტი. (შალიკიას) ჩადექი კარში და არავინ შემოუსვა.

შალიკია. მოლარე?

პოლიომილიტი. მოლარის გარდა.

ასტმა. ჩქარა თუ არა ეიშალა სუფრა, ხალხი ზვა-ვივით მოგაწვევა.

(შემოდის პატარა ჩემოდნით მოლარე).

პოლიომილიტი. (შალიკას) ჩაქტე კარი (მოლარეს) დაქვით აქ, გახსენი ჩემოდანი და დითვალე ფული.

მოლარე. არ უნდა ამას დათვლა თვარმეტი თას ორას ორმოცდაათია, ასტმა ბიცოლა.

ასტმა. უმაწვილო, მე ფული არ მანტერტებს, ხიას მინა გადავხედო, მაჩენე აქ, შაი რვეულბი-მოლარე. (მაწვდის) ინებთ, ხუთი სუფრა იყო და ხუთი რვეულია.

ასტმა. ვიცით, ვიცით!

პოლიომილიტი. (ჩემოდანს დაეპატრონა) ეს თანხა ვალია, სესხია. ჩემმა დიდმა ოჯახმა ეს ვალი უნდა გაისტუმროს. მე ჩემ თავზე ვიღებ ამ მძიმე მისხია, უფროსი შვილი ვარ და ვალდებული ვარ ასე მოვიქცე, ვალდებულება მაწვეს.

ანაშა. რა თქმა უნდა, რა საყვირველია.

ქაქია. ვალდებულება გაწევს? სინდისი არ გაწვება და არ გაწუხებს? მე რას მიპირებ, ცარელს მტოვებ?! ამისათვის ჩამოვედო ციხირიდან, რომ პირში ჩაღა გამოვალო?!
სიწვილა. მე ჩემ ქმარს არავის დავაჩავგრინებ, რას მიქვია შენ იყარებ, ჩემი ქმარი არაა მამაშენის შვილი, ბუშია თუ რაშია საქმე.

ასტმა. (შეკივლებს) დიდო, გვიშველეთ!

ოთარი. რა იყო ასტმა ბიცოლა.

ასტმა. გვიშველეთ დედოფლებო, გავკარკვეს! ფული ავავაფქვებს, პოლიყო, ქაქია გამარჯვდით, არ გაუშვით, ფანჯრიდან არ გადავხტეთ, ჩაქტეთ... უი, შე უჩალო, მკვდარ ბიძას ძარცვავ? გაუბედურებულ ბიცოლაშენს სარავა? ამიზა გზარდე და დავაფაყაცე ბიჭო! ოჯახს პირქვე გინდა დაამხო და დააქციო?!
მოლარე. მეც, ასტმა ბიცოლა?
ასტმა. რა გიქნია ბიჭო ეს, რა არის ეს (რვეულს უფრიალებს) რატომ ამოიბე, ხად არის ფული, ხად არის ფურცლები, თორმეტგვერდიანი დანომრილი რვეული ათ გვერდამდე რა ნაშუსით დაიუვანე. ქვეყნის ფული აგწვანა. ჩაქტეთ, კარი, მოუარეთ, არ გაგვექცეს. ფული, თუ არა, ამოგაბადეთ სული. ახალ-თახლი გაწკაპინებული რვეულები ჩაგაბარე და რა არის ეს.

სიწვილა. დაღეპავდა, გადაულაპავდა. მუცელში ექვება.

(ქაქიას ხელს სტაცებს).

ასტმა. ჰკუტულია წამოაქციე, დაპარე წიხლი მგერღზე და ხანამ არ გამოტყდება, არ აუშვა.

მოლარე. (ამობრუნებს წიხლებს) ამ ხამი მანეთის მეტი თუ შეიხდეს რამე, კყო ბიძის მივუწე ხა-მარეში.

სიწვილა. თუ ჰქუთი არ მოიქცევი, შაი არ ავცდობა იცოდე, შენსთანები გაუხადებია ქაქიას.

მოლარე. ღმერთი, რჭულე, ძია პოლიყო მიშველეთ, უთხარით რამე ამ ხალხს, მაღლობის მაგიერია.

პოლიომილიტი. ამ საქმეში ვერ ჩავერევი ჩემო ოთარ, ვერ ჩავერევი და რა ვქნა.

ქაქია. ბიჭო ჩემ გახაკეთებელს შენ მიკეთებ, შე ღაწირაკო (წამოაქცივს და წუტერს ხელს ყელში) დაგაბრე, დაგაბრობ, იცოდე.

პოლიომილიტი. მე მგონი, ყვირილის გარეშე შეიძლება საქმის გაეთება, სტუმრებია, მოვერი-დოთ ზედმეტ ხმაურს. წყნარად, მშვიდად, მთავა-

რია მიხვდეს, დარწმუნდეს რომ სიხართლეს თუ დავკვირავს, აქვე მოვედუდეთ. ოთხ გვერდზე ჩამოწერილი ხალხის თანხის მითვისებას შენ ვინ ვაწკაპინებ? ^{გამეღმირეწე} ამხანაგო ოთარ.

(პოლიომილიტი ამ სიტყვებს მშვილად ლაპარაკობს. ეს მაშინ, არღესაც სასიკვდილოდ განწირული ოთარი ხელს ასაცხავებს).

ქაქია. ჩქარა, დროში ნუ გეწევა, ხაცია ხალხი შემოვა.

მოლარე. რატომ, რისთვის, ცამდე მართალი ვარ, არაფერი მაქვს, არაფერი არ ვცი, რა ფურცლები, რას ამბობ!

ასტმა. სხვას გადასცემა, რკინიგზის სადგურის ჯიბგარეოთ, სხვას გადასცემდა, ვის მიეცი ბიჭო, ვის გაატანე?!
შალიკია. მე მოქა, მე გამატანა, რატომ კლავთ, რატომ ახრჩობთ?

(ხეც ზაფხოს და ფულეებით აწყობს ნაჭერებს) აგერ, აგერ, შა, აიღეთ, გამომართეთ, ქაღალდის გულინა კლავ ადამიანს.
(ქაქია მიუბრუნდა მოლარეს, ამოუტრიალებს მაჯას, მერე პროფესიონალი განსტერით მთელი ძალით ეკეფის ჩასკემს გაწილი ხელს).

ანაშა. დედა, გამახხენდა, პოლიომილიტი, შეაჩერე წამებმა! უღანაშულაო. მე ამოხვიე, პოლიყო, გახსოვს ტულეტის ქაღალი რომ მხოვე, უფრო მიგიენერი ვერაფერი ვნახე თუ...
პოლიომილიტი. თუ ასეა, მართლაც რას ეეჩრჩით.

ასტმა. (ქაქიას) აჩქარებელი ხარ, სული მუდამ უსული გაქვს მიზენილი.

ქაქია. დააქირე წიხლი და მოკალიო — შენ მითხარი თუ მომჩვენა.

ანაშა. ქალის ნათქვამ სიტყვას არ უნდა აუფტუტულიო.

ქაქია. ქალი კი არა, დედაა ჩემი.

ანაშა. დედაა თუ დედამთილი, ქალი ქალია, ჩემო კარგო.

სიწვილა. მაგას ოღონდ მე არ უთხარა და სხვის ნათქვამზე ტყავში გაძრება.

ქაქია. დედაჩემი სხვაა შე ძუცუნა მამაძაღლო! (გაიწეეს მისკენ) სიწვილა დროზე აღრე შეკივლებს და თოთი ანიშნებს უკან მიიხდეთ. ქაქია შემოტრიალდება და ხედავს, რომ პოლიომილიტი ჯიბეში იტენის ფულებს) სტოპ! ჩემო ძმაო და პირის ზიარება, ერისბა...

(უბალოვდება დამუქრებულ).

პოლიომილიტი. არ ვაბედო, არ გაბრყვდე... აგისხნი, გაგარკვე, ნუ გავიწყდება, რომ უფროსი ვარ.

ქაქია. შენც ნუ გავიწყდება ქაქიას მეძახინე მე.

შალიკია. დაარტოთ, დაარტოთ, ძმები ხომ არა ხართ, რაღას უყურებთ?! ჩამოვადები აქანე და ვუყურებ სიერს (ჩამოვადება ავანსცენაზე ზურგით მყურებლსაკენ), ჩემი ზვირიც ეს არის.

მოლარე. აქ ამბები დატრიალდება, დედა შეიღს არ აიყვანს.

(გამარება).

შალიკია. ძიძგი, ძიძგი მამალო, შენ იცი და მაგანო!

ქ ა ჯ ი ა. „დენგი ნა სტოლ“ ფული.. ფული.. მაგიაზე!

პოლიომილიტი. როგორ. ფულის დათვის ფულზეა არა მაქვს, თუ? ვიდრე შენ სიმართლეს არაკვავდი, მე ფულს ვითვლიდი, რა დანაშაულია?

ქ ა ჯ ი ა. მორჩი ბაზარს, ამოიდე, დააწე ფული!

პოლიომილიტი. კეთილი, რახან მე არ მენდობით, თქვენ თვითონ დათვალეთ (იღებს ჭიბიდან ფულს და ყრის ჩემოდანში, ქაქია და სწილვა ითვლიან ფულს) ოღონდ იცოდეთ ამ ოჯახს ჩემი ოცნახის მართებებს. ეს სახლი და ყველაფერი, რასაც ხედავთ, ჩემი ფულით არის.

ანა შ ა. ცოცხალზე ვერ გახიბურბა, მოკვდა საწუალი ჩემი მამამთილი და ვაღს ისტუმრებს, შუბლნათელი მიღის იმ ქვეყანაში.

პოლიომილიტი. (მარცვლავს) 20 ათასი! მე გელოდებით.. ცადათვალეთ, გესმით თქვენ თუ არა!

ქ ა ჯ ი ა. ბატონო, ბატონო!

პოლიომილიტი. 20 ათასი, არცერთი კაკიხ მტებს არ მოვიტხოვ.

ს ი წ ვ ი ლ ა. კიი შადა გქონია.

ქ ა ჯ ი ა. მშურად, მშურად გავყოთ!

ან ს ტ მ ა. ნუ შეიღებო, მე რაღა, ჩემო გაჩენილებო, ჩემო დაყრდილებო, უფულოდ და უღუქმაპუროდ მტოვებთ?!

პოლიომილიტი. 4 ათასი მანეთის დებიტორტები გყავთ დედაჩემო.

ან ს ტ მ ა. რა მყავს, ბიჭო?!

პოლიომილიტი. მოვადლები. თუ ამას დავუმატებ ნატურით შემოსულს და ფულზე გადავიყვანო 6 ათასამდე ვაიზრდება. ყოველდღე ეს თქვენ გეძუთვინო, დედა, ბატონო.

ან ს ტ მ ა. დედა ბატონო?! სად ხარ კოკი, რატომ არ გესმის ჩემი, რატომ ნიწა არ დაწყურება, რას იხმენს ამას ჩემი ყურები!

(კოკი გამწათებლის ჭიხურში ამოყოფს თავს, როგორცა სჩანს, გულმა აღარ გაძძლო, სხენიდან სარდაფში ჩამოვდა. ჭიხურად სურს ამოსვლა, მაგრამ ვერ ახერხებს, არ გამოიტია).

კოკი. (შესძახებს ჭიხურიდან) აქა ვარ, აქა! (აფექტური პაუზა, მიაყოლებენ, დარწმუნდებიან, რომ მოეჩვენათ, კვლავ ამოდარდებდა ფულისთვის დახარბებული „მასა“. პოლიომილიტს მოთმინების ფილა ეესება — ოცი ათასი მეჭოქი! დაიყურებს და ჩემოდანს დასწვდება, ქაქია სწრაფად ხურავს ჩემოდანის სახურავს და მის ხელს შივ მოაოცებს. აწეება ღონივრად. ატყდება ჩხუბი. ყველა ჩემოდანს ეპოტუნება, ჩემოდანი კი ორ მიწინააღმდეგე ბანას შორის ხელიდან-ხელში გადადის კალათბურთის სპორტული ილეთით. — ვაო, ვიღებები მგონი! წამოიძახებს კოკი და ჭიხურიდან გაქრება. უცებ, თეთრ ნიფხავ-პერანგინაი, ფეხშიშველა, მოხუცებული „მუტანგეტკის“ საშუალებით ზვიდან ეშვება შუაგულ მარბოლაში. ეს საწყლურბო გამოცხადება ყველას გაახვევს).

კოკი. ...ანდიტები... შარავზის უჩალები... შშობელ მამას ძარცვავთ, დაგბოცავთ სუყველას.. თქვენ გგონიათ მოკვდი, ამ ქვეყანას აღარა ვარ, ვერ

მოგართვის! ფულები გინდოდათ?!. აი თქვენი ფულიები!

(ურევებს სამი თითის კომბინაციას. ურევებს იატაკიდან აფერისტები, ბანდიტები!

ან ს ტ მ ა. კოკი, კოკი გველის წიწილებს ვზრდიდი თუკრე საყოთარ უბეში.

კოკი. მომეცი აქ, მომეცი შე ძაღლო, შენა. (გამოგლეჯს ქაქიას ფულებს, ასტმამ ღრო იხელთა და იატაკიდან სულ მთლად დახვეტა ფულები).

ან ს ტ მ ა. ამას რას ვიფიქრებდი, რა ვაცოდი მე უბედურბა.

კოკი. (ასტმას) შენ რაღა ნიგბაჯვან? ნაყარე ეგ ფული შე წუნკალო, შენა ჩემია, ჩემი სიკვდილის ფსად ნაშოვნა..

(ფულზე ჩაბლუქული თითები ნელ-ნელა უდუნდება, ფული იატაკზე ეკვივა. „ჩემია ჩემია“ — იძინის, მაგრამ ეხლა უკვე მსოლოდ ცარიულ მკერდს ჩაბლაუტებია ხელი. ინფარქტმა თავისი გაიტანა. ჩაიჩივა, ჩაიბუხლა და უსუსლოდ გაიზხლართა იატაკზე.)

ან ს ტ მ ა. გამაგრდი კოკი (გაქვანება მისკენ), არ შემშალო, კაცო!

შ ა ლ ი კ ი ა. ხომ ვამბობდი ცოცხალია მეთქი, ეხლაც არ დაიჭრებთ.

ქ ა ჯ ი ა. (ბუღსს უსინჯავს) მოკვდა!

შ ა ლ ი კ ი ა. არ დაიჭროთ, არ გაბრყუდეთ, კოკის სიკვდილი სად თქმულა, კოკის სიკვდილი ვინ გაიგონა, გაგვიღით ხაზხნო.

პოლიომილიტი. გარდაიცვალა.

შ ა ლ ი კ ი ა. (გარშემო ურბენს შეგვეულ ხაზებს) არ დაიჭროთ, არ მოტყუდეთ, დამიჭრეთ თორემ გვიანდა იქნება ნეკე ქენანო!

(რაკლა მოკვდა, ისინი ვისაც ფულები ეეთონოდა ნელ-ნელა იწყებენ გამოფხიზლებას და იქვე, ფარულად ფულზებს კრეფენ. ეს პირველად რძლებმა გაუყიეს, მათ შვილებზე მოყვებიან, ისე, თითქოს სხვათაშორის, თითქოს უნებურად, მეტანყურად, მაგრამ მიანს დუღისკენ წასძლიათ სულში, უსულო მამა კი იქ დგოდა. არ ღრო შირხევა და აღგიღობს წამოგართება დამბადაცემული მოხუცო დედა და მკვლარი შვილისაყენ გაემართება, ხელჯობს მოიქნებს და ბეჭებში ურტყავს გარშემო შყერბილით. ამ სასწაულით თავარბადაცემული პერსონაჟებო გაოცებულნი აქეთ-იქით იატაკზე დაიყრებიან. ცხედართან რჩება მტხლმოყრილი დედა. მშვიდად, საქმიანად, თითქოს ღირსეულ და ავცილებელ რიტუალს ასრულებდეს. მოხუცო დედა მეტრდებ დაურჯებს ხელებს შვილს და დაუბუჭებს თვალზე. გეოლოგი მიღის და წამოაყენებს მხოტეებულს).

აქ და. (ფულის სიღრმიდან მომდინარე ამაშეგვენიერი ხმი) შვილებო, შვილებო, ამას რას ჩადიხართ, ამას რას მომასწარიო... (დედა უღონოდ აღებს პირს, ამჭერად უკვე დარბაზში ისმის მისივე შავნიფთონზე ჩაწერილი „შვილო, შვილებო, ამას რას ჩადიხართ... ამას რას მომასწარიო... (ეს ხმა მყორდება. ბოლოს შუქთან ერთად მათაიტკუნა და მიწყნარდება. საფინალოდ, ფარდს ჩასკიდებს ხელს შალეთა, წამოიგდებს მხარზე და სტენეს-სტენით ძალისძალობით ხურავს).

(დასასრული)